



МЕТА

Хто правду чинить –
іде до світла
Іван 3,21

ЧАСОПИС ЛЬВІВСЬКОЇ АРХИЄПАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

ЧИТАЙТЕ У НОМЕРІ:

Ми – щасливі



Одинадцятого лютого християнський світ завмер від несподіваної новини: Папа Бенедикт XVI зрікся Святого Престолу. Та що говорити про світ, якщо ця новина стала шоком навіть для найближчих до Папи людей.

Погодімся, що такі сенсації щодня не трапляються. А тут – сенсація найвищого ґатунку. Світові засоби масової інформації отримали фантастичне поле діяльності. І вони використали його сповна.

Нажаль, українські медіа засоби дружно проігнорували цю надзвичайну новину, обмежившись в основному коротенькими інформаційними повідомленнями. Так видається, що лише Савік Шустер у своїй програмі ШустерLive підняв цю тему. Однак, вона проведена була таким чином, щоб показати Католицьку Церкву з позиції, що вигідна Москві – в ефірі Церкву намагалися очорнити, показати з негативного боку, викликати в телеглядачів фальшиве переконання, що Папа є малопопулярним, Католицька Церква загиває, і вона взагалі не вміє нормально спілкуватися із сучасним світом. Автор передачі запросив до дискусії про Церкву, Ватикан і Папу людей, котрі, можливо, не вміють добре перехреститися, не кажучи вже про «Отче наш». Та й сам ведучий хтозна чи знає, де у храмі знаходиться клямка.

Отож, не запросивши на

передачу нікого з духовних осіб Католицької Церкви, нікого з богословськи освічених християн-католиків, українські політики очолювані Савіком Шустером зіграли непорядно, нечесно, підступно. Наші князі, виступаючи в похід на неприємця, послали гінця з повідомленням: «Іду на ви!» А тут... Підступно б'ють того, кому не запропонували навіть елементарно захищатися. Це – ганебно! Що ж, видно елементарна порядність сьогодні не в моді. Сьогодні «в моді» гомосексуалізм, гендер, статевість, врешті-решт – «бабки»...

Папа відійшов... Емоції притихли, а кінець світу, виявляється, не настав. Земля далі крутиться, сонце світить, світ дуріє, а Церква – живе. Прийде час, і Церква з новим Папою піде далі, як ось іде вже понад дві тисячі років. На обочині її шляху залишаться всі ті, котрі сьогодні, бризкаючи слиною,



плюють на Церкву, зводять брудні наклепи. За час існування Божої Церкви таких було безліч. Де вони сьогодні?

Ми – щасливі. Бо – з нами Бог!

о. Іван ГАЛІМУРКА

ГЛАВА УГКЦ: ДЛЯ УКРАЇНЦІВ БУТИ СОБОЮ – ОЗНАЧАЄ БУДУВАТИ «УКРАЇНСЬКИЙ СВІТ»

Глава УГКЦ Святослав про українську ідентичність, розколи і розкольників, імперські наміри і свою готовність стати Патріархом



Журналіст **Анатолій ХЛІВНИЙ** зустрівся з **Верховним Архiepіскопом Києво-Галицьким, главою Української Греко-Католицької Церкви Святославом (Шевчуком)**, щоб задати питання на злобу дня про життя і служіння українських уніатів.

– Ваше **Високопреосвященство**, Вас рідко можна застати в Києві. Ви постійно перебуваєте в роз'їздах, і дуже часто – за межами України. З чим це пов'язано?

– Українська Греко-Католицька Церква дуже велика і за кількістю вірних, і територіально. Ми на сьогоднішній день є багатокультурною, багатомовною, глобальною Церквою. Коли мене обрали главою УГКЦ, я урочисто пообіцяв, що всіх відвідаю. Тому доводиться бути в роз'їздах. Ось уже два роки минуло, а я ще не відвідав усі епархії ввіреної мені Церкви. Зокрема, мене ще чекають кілька епархій у

США, Канаді, Австралії. До того ж, ми – Церква, що динамічно розвивається, тому довго на одному місці сидіти не можна.

– *Існує думка, що вірні УГКЦ – українці, а серед римо-католиків переважають поляки. Різдво за григоріанським календарем в народі так і називають: польське. Чи немає непорозуміння на цьому ґрунті?*

– Дуже часто ми, щоб легко собі щось пояснити, намагаємося спростувати дуже складну дійсність. Насправді сьогодні і Римо-Католицька Церква (РКЦ) в Україні, і УГКЦ – багатонаціональні. Якщо ви скажете, що римо-католики, наприклад, у Житомирі – поляки, то вони на вас образяться. Хоча на західноукраїнських землях, зокрема, на Львівщині, латинська Церква сильніше зберігає свою, я б сказав, ностальгічну польську ідентичність. Але в цілому і в РКЦ в Україні, і в УГКЦ український елемент є домінуючим. Тому ніяких непорозуміння на національному

чи на іншому ґрунті у нас із римо-католиками бути не може. Навпаки, ми не відчуваємо якоїсь драми роз'єднання, тому що є дітьми єдиної Вселенської Церкви, які просто служать в різних обрядах. Я думаю, що збереження багатства різних традицій не є перешкодою, а навпаки, користю для українських віруючих.

(Далі читайте на 8 стор.)

• БЕРЕЗЕНЬ •
2013 РОКУ БОЖОГО
• ЧИСЛО •
92/3



Вітаємо

LXXX

Ювілей Блаженнішого Любомира



26 лютого Блаженнішому Любомиру (Гузару) виповнилося 80 років. З цієї нагоди в Архикатедральному соборі св. Юра у Львові було відслужено Архиєрейську Божественну Літургію, яку за участю владик Синоду єпископів УГКЦ очолив Блаженніший Патріярх Святослав. На богослуженні також були присутні представники міської та обласної влади, близькі і знайомі Блаженнішого Любомира, а також чисельна громада міста і гості.

— Сьогодні ми вшановуємо нашого батька, Блаженнішого Любомира, який цього дня святкує два славних ювілеї: 80 років від дня народження і 55 років свого священничого служіння. Життя нашого отця Церкви — Любомира Гузара — пронизане глибинним змістом. Я б охарактеризував його життєвий шлях фразою, яку каже Божий Син до Отця: «Все Моє — Твоє. Я є в Тобі, а Ти — в Мені, — сказав, серед іншого, Блаженніший Святослав під час проповіді.

Одразу після Літургії владика Богдан (Дзюрах), секретар Синоду єпископів УГКЦ, зачитав лист-привітання Блаженнішому Любомирові (Гузарові) від кардинала РКЦ, дипломата Святого Престолу, префекта Конгрегації для Східних Церков архієпископа Леонардо Сандрі. Після цього до всіх присутніх зі словами подяки за спільну молитву звернувся сам Блаженніший Любомир, додаючи, що кожен повинен задуматися над тим, що йому Творець дає у житті.

Насамкінець Блаженніший Святослав подякував єпископам Митрополічного Синоду, які зійшлися, щоб «по-синівськи» вшанувати свого Батька, а також владичі Софрону (Мудрому), єпископу-емериту Івано-Франківської митрополії УГКЦ, який цього року святкуватиме своє 90-ліття, владичі Нілові (Луцаку), єпископу-помічнику Мукачівської єпархії ГКЦ, який уперше взяв участь у роботі Синоду, а також усім представникам влади за спільну молитву.

Митрополит Ігор звершив ієрейське рукоположення

У неділю митаря і фарисея Високопреосвящений владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський, звершив у часі Божественної Літургії в Архикатедральному соборі св. Юра поставлення у пресвітери диякона Михайла Кушніра. Владичі співслужили священнослужителі собору та священники, запрошені новопоставленим ієреєм Михайлом.

«Бути щирими перед Господом, який добре знає наші задуми та наше таємниче нутро» закликав у своїй проповіді під час богослуження Митрополит Ігор. Порівнюючи постаті митаря і фарисея, архиєрей закликав практикувати щирю й уважну молитву митаря і завжди ставати у правді перед Богом.

Звертаючись до о. Михайла, який щойно був поставлений у пресвітери, Митрополит Ігор закликав його до світлого і бездоганного сповнення священничого служіння такими словами: «Достойний наш брате, від сьогодні, вічний священнику, уважай, щоб золото твоєї душі не потускніло перед Господом через занедбання стану духа».



Візит до в'язниці

Згідно з рішенням Синоду єпископів нашої Церкви, неділю блудного сина проголошено Днем особливої пастирської турботи і молитви за в'язнів. З цієї нагоди на запрошення адміністрації Львівської виправної колонії №48 та її капелана о. Андрія Хомишина 3 березня з душпастирським візитом до в'язниці завітав Преосвященний владика Венедикт, єпископ-помічник Львівський.

Тут, за численної присутності в'язнів колонії, архиєрей відслужив Божественну Літургію, яку чудовим співом супроводжував хор Гарнізонного храму свв. Петра і Павла



«Modus Vivendi».

По завершенні богослуження владика Венедикт уділив присутнім на молінні своє архипастирське благословення.

В'язні отримали також можливість

поспілкуватися з архиєреєм. Після спільної молитви ієрарх разом із отцями-капеланами зустрівся з керівництвом ЛВК №48. Окрім обговорення буденних питань

душпастирського служіння у в'язницях, під час зустрічі було розглянуто питання можливості побудови на території установи невеличкої каплиці. На даний момент уже створе-

но ескіз проекту споруди, а її небесним покровителем, з благословення владики, обраний блаженний священномученик Омелян Ковч, відомий як «парох Майданека».

Українка поїде на місію до Індії

24 лютого у львівському храмі св. Климентія за участю отця Сєваст'яна (Дмитруха) відбулась урочиста подія — молода дівчина Оксана Легедза вирішила присвятити півтора роки свого життя допомозі знедоленим в Індії та пройшла посвяту в проповідницьку місію міжнародної волонтерської спільноти «Дім Серця». Оксана стала в цій програмі першою україночку.

— Три роки тому знайомство з «Домом Серця» змінило моє життя, — розповідає Оксана. — Я зрозуміла, що служити Богу — це служити ближнім. Саме так роблять волонтери «Дому Серця».

За словам дівчини, волонтери місії живуть у дуже простих умовах, а весь свій час і любов віддають самотнім та покинутим людям з вулиці, сиротам та знедоленим. «Жити у такій спільноті — вчитись



жити за Євангелієм» — зазначила волонтерка.

Рух волонтерів «Дім Серця» започатковано в 1990 році у Франції. Його засновник — отець Тьєрі де Русі, подорожуючи світом і бачачи

страждання людей, які живуть у бідних районах, усвідомив, що найбільше вони страждають від самотності. І це, на його переконання, можна змінити.

Василь ВОЗНЯК



Радість у спільноті УКУ

24 лютого у храмі Блаженних мучеників УГКЦ (м. Львів, вул. Стрийська, 29а) відбулася Архидієцезійська Божественна Літургія, яку відслужив владика Борис (Гудзяк), єпарх Паризької єпархії св. Володимира Великого для українців візантійського обряду у Франції. Під час богослуження владика звершив поставлення у диякони піддьякона Тараса Байцара, який є працівником УКУ.

— В університеті, у нашій громаді сьогодні свято — велика благодать: висвятили у диякони нашого брата у Христі, який довгі роки є

членом нашої спільноти, — відзначив владика. За його словами, Церква є плідною тоді, коли дає покликання до священничого, монашого чи дияконського життя.

— І для мене за 10 років знаком плідності нашої парохії буде відповідь на питання: а скільки людей з цієї парохії почує тихий Божий голос: «Іди за Мною, іди до Престолу»? Адже ця дорога буде довгою. В Тараса — це 12 років формальної підготовки. В мене вона зайняла 23 роки. Але Господь нас кличе, — зазначив ієрарх.

Близько 1 млн грн. пожертвували вірні Львівської архієпархії на лікування недужих людей. Цю цифру озвучив о. Володимир Мошчич, голова Комісії Львівської архієпархії у справах душпастирства охорони здоров'я, під час розширеного засідання комісії, яке відбулося 26 лютого у конференц-залі Митрополітичних палат.

владика Ігор благословив на збірку не один десяток звернень, а завдяки жертвості наших вірних хворі отримали потрібні кошти на лікування.

Голова комісії наголосив, що для отримання дозволу на збірку є певна інструкція, яка регламентує дату проведення та сувору звітність.

Також під час розширеного засідання, яке відбувалося за участю начальника управління охорони здоров'я Львівської міської ради Володимира Зуба, президента Асоціації лікарів-католиків Івана Луця

Мільйон для недужих



та голови Українського щодо вдосконалення лікарського товариства здійснення душпастирства у закладах охорони ва, обговорили питання здоров'я.

Книжки для бібліотеки безхатченків



у м. Львові, який здійснює соціальне обслуговування бездомних громадян. Центр веде первинний облік бездомних громадян, видає посвідчення про взяття на облік і тимчасову прописку, сприяє реєстрації переважного місцезнаходження, здійснює соціальне патрулювання, надає інформаційні, правові та консультаційні послуги, сприяє у відновленні документів, майнових і житлових прав тощо.

І ось зовсім недавно виникла ідея організувати збір художньої літератури для оновлення бібліотеки. «Безхатьки, які прийшли сюди на нічліг, за бажанням можуть відвідати нашу бібліотеку і почитати художню літературу. Це для того, щоб не забувати їм того світу і того життя, яке колись у них було, чи про яке, можливо, колись мріяли. Такі речі, можливо, стануть для них

підказкою, як повернутись до нормального життя. Ми завжди готові співпрацювати з добродіями і небайдужими людьми, аби максимально сприяти нашим підопічним подолати ті труднощі, у яких вони сьогодні перебувають. До слова, хочу зазначити, що кожен тиждень, завдяки підтримці Благодійного фонду «Карітас Львів УГКЦ», вдається забезпечити наших підопічних гарячим харчуванням, яке в надлишку для бездомного ніколи не буває», — каже директор Центру обліку бездомних о. Олег Федоренко.

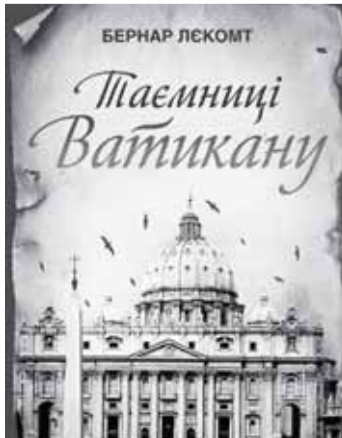
Для усіх небайдужих, які бажать допомогти знедоленим мешканцям міста, повідомляємо номери телефонів, за котрими можна звертатись: 233-14-79, 233-10-49 (Центр обліку та нічного перебування бездомних).

Центр обліку та нічного перебування бездомних громадян, що на вул. Кирилівській, по-суті, є єдиним державним закладом

Презентація «Таємниць Ватикану»



27 лютого, в передостанній день, коли Папа Бенедикт XVI ще виконував свої обов'язки Наступника св. Петра, у книгарні «Є» у Львові відбулася презентація книги Бернара Лекомта «Таємниці Ватикану».



Вічна пам'ять



Відійшов до вічності владика Юліан (Вороновський)



28 лютого, о 18.35, на 77-му році життя, 45-му році священства, 27-му році єпископства відійшов до вічності владика Юліан (Вороновський), вислужений єпископ Самбірсько-Дрогобицької єпархії, останній представник підпільного єпископату УГКЦ.

Владика Юліан (Вороновський) народився 5 травня 1936 року в с. Гумніська Буського району на Львівщині в сім'ї Івана та Ксенії з роду Костишин. Після закінчення середньої школи вступив до Українського поліграфічного інституту у Львові, котрий закінчив у 1961 році за спеціальністю «інженер-технолог поліграфічного виробництва». Упродовж п'ятнадцяти років працював на різних посадах від інженера до начальника відділу в Проектно-конструкторському інституті у Львові. Відтак через віровизнання змушений був звільнитися і перейти на просту роботу в котельню, де працював до часу виходу УГКЦ з підпілля.

У 1958 році вступив до монастиря Студійського уставу підпільної Української Греко-Католицької Церкви. Будучи монахом і працюючи на державній роботі, навчався у підпільній Духовній семінарії, що діяла у Львові.

27 жовтня 1968 року у Львові був висвячений владикою Василем (Величковським) на ієрея. Відтоді виконував служіння священника підпільної УГКЦ, будучи настоятелем, а опісля — ігуменом монастиря Студійського уставу.

30 вересня 1986 року з рук митрополита Володимира (Стернюка) отримав єпископські свячення, відтак був призначений єпископом-помічником місцєблюстителем Львівської архієпархії. У 1991 році став архимандритом монастиря Студійського уставу і ректором Львівської духовної семінарії Святого Духа.

У квітні 1993 року йому доручено адміністрування новоутвореної Самбірсько-Дрогобицької єпархії, а 17 квітня 1994 року відбулася його інтронізація на Правлячого єпископа цієї єпархії.

27 жовтня 2011 року повідомлено, що Блаженніший Святослав (Шевчук) за згодою Синоду єпископів УГКЦ прийняв зречення владика Юліана з уряду єпарха Самбірсько-Дрогобицького. Відтоді владика Юліан став вислуженим єпископом Самбірсько-Дрогобицьким.

17 лютого владика Юліана було прооперовано і він знаходився у реанімаційному відділенні Львівської обласної лікарні. Поховали владика на Чернечій горі Святоуспенської Унівської лаври.



ЗАПРОШЕННЯ БЛАЖЕННІШОГО ДО МОЛОДІ

До творення молодіжного Катехизму закликає усіх молодих людей Блаженніший Святослав, Глава Української Греко-Католицької Церкви.

ТРЕНІНГ У ЗАРВАНИЦІ

22-24 лютого з ініціативи представників Комісії УГКЦ у справах мирян у Марійському духовному центрі в с. Зарваниця відбувся тренінг для активізації мирянського життя в парафіях УГКЦ. У заході взяло участь близько 20 вірян із різних епархій.

СПІВПРАЦЯ З ВІЙСЬКОВИКАМИ

26 лютого відбулося перше в 2013 році засідання Ради у справах душпастирської опіки при Міністерстві оборони України. Розпочав засідання голова Ради владика Станіслав (Широкоградюк). Спільні завдання Ради на перше півріччя 2013 року висвітлив помічник міністра А.Ю.Соколов.

БРАТИ-НОВИКИ ЧСВВ У ГОСТЯХ У БЛАЖЕННІШОГО

18 лютого в резиденції Глави УГКЦ (с. Княжиці біля Києва) відбулася зустріч братів-новиків Крехівського монастиря з Блаженнішим Святославом. Отець Йосафат Коваль, ЧСВВ, соціє новіціату, від імені ченців привітав Главу УГКЦ та вручив запрошення на відпуст до Крехова, який заплановано на кінець травня.

БФ «КАРИТАС» ПОДАЄ РУКУ ДОПОМОГИ

Наприкінці лютого в приміщенні БФ «Карітас» у м. Бориславі (Львівщина) відбулася безкоштовна акція «Подай руку допомоги». У рамках заходу представники БФ «Карітас» вимірювали тиск і вміст цукру в крові, навчали навичок, що полегшують догляд опікунів за хворими. Крім цього, були проведені безкоштовні консультації психолога і фізичного реабілітолога.

ВИСТАВКА У РИМІ

У Римі відбувається виставка, присвячена 20-річчю виходу УГКЦ із підпілля. Експозиція базується на матеріалах-споминах очевидців та активних учасників підпілля, фотографіях, які протягом 20 років збирав Інститут історії Церкви Українського католицького університету.

КОНФЕРЕНЦІЯ У КИЄВІ

20 лютого в Києві завершилася дводенна конференція «Потреба молоді – виклик для Церкви», організована Комісією УГКЦ у справах родини та присвячена комплексному приготуванню молоді до Таїнства Подружжя.

ТУРБОТА ПРО НЕПОВНОСПРАВНИХ

19 лютого, в рамках освітніх курсів для духовенства Стрийської епархії УГКЦ, відбулася презентація програм інтеграції осіб із розумовою неповносправністю в життя Церкви та суспільства. Презентація проходила у приміщенні будинку «Просвіти» при храмі Всіх святих українського народу в Стрию. Захід був організований за сприяння Центру духовної підтримки осіб з особливими потребами «Еманус» у співпраці з Патріаршою курією УГКЦ.

ВИСТАВКА УКРАЇНСЬКИХ ІКОН НА СКЛІ

В Українському католицькому університеті нещодавно відкрили виставку старовинних гуцульських та покутських ікон на склі, які університетові подарував відомий український колекціонер Іван Гречко. Перші 50 експонатів стануть основою для майбутнього музею УКУ. Це – найбільша колекція українських ікон на склі середини XIX – початку XX століття.

Візит до українців-греко-католиків Румунії

Українські греко-католицькі парафії в Румунії зосереджені в основному у двох деканатах – Буковинському та Закарпатському. Також є дві парафії у регіоні Банат. Для українських греко-католиків створений Генеральний вікаріат при румунській греко-католицькій епархії. Генеральним вікарієм від 2012 року є о. Михайло Дубович. Нещодавно тут із пастирським візитом побував владика Йосиф (Мілян).

Під час зустрічі, яка відбувалася в м. Сігет, владика Йосиф звернувся до присутніх душпастирів із привітанням та висловив радість від того, що має нагоду зустрітися з ними. Також архиєрей передав священнослужителям вітання від Блаженнішого Святослава, а також його бажання бачити укра-



їнців-греко-католиків Румунії на всіх загальноцерковних заходах, зокрема, на Всеукраїнській прощі до Києва. Крім іншого, владика Йосиф представив основні напрямки Стратегії розвитку УГКЦ до 2020 року для священників двох деканатів.

У неділю в греко-католицькій парафії с. Кречунешт єпископ у співслужінні інших священників Закарпатського деканату відслужив Архиєрейську Божественну Літургію. На богослужіння при-

були численні вірні з сусідніх парафій. Біля воріт храму високого гостя вітали хлібом-сіллю діти в українських вишиванках та парох о. Юрій Пітуляк. У проповіді владика Йосиф наголосив на потребі «справжньої щирої молитви для глибокого єднання з Богом і для того, щоб бути справжніми дітьми Небесного Отця». По завершенні святої Літургії архиєрей подякував священникам і парафіянам за тепле та родинне прийняття.



Вечір пам'яті блаженного священномученика та покровителя духовенства УГКЦ Омеляна Ковча організували студенти 6-го курсу Тернопільської духовної семінарії. Семінаристи театралізовано відтво-

рили тюремні умови та обставини, в яких жив і трагічно загинув священник-мученик, якого під час свого візиту до України проголосив блаженним Папа Римський Іван Павло II.

Дипломовані дяки з Перемишля



У Перемишлі, після двох з половиною років навчання, завершилися дяківські курси. Вишкіл пройшло одинадцять осіб із Перемишля, Варшави, Любліна, Кенштина та Гданська. Курси організував Реґентський інститут Перемисько-Варшавської архієпархії УГКЦ.

Випускна зустріч розпочалася молебнем до Пресвятої

Богоматері. Відтак одинадцять спудеїв приступили до складання випускних іспитів з сольфеджіо, літургійного співу та історії літургійного співу. До складу екзаменаційної комісії увійшли викладачі: проф. Юрій Ясіновський (УКУ), проф. Олег Цигилик (ЛНМА), д-р Наталія Сиротинська (УКУ) та Ярослав Вуйцик.

По завершенні Служби Божої Архиєпископ і Митрополит Перемисько-Варшавський Іван (Мартиняк) вручив випускникам свідоцтва про завершення курсів. У своєму слові до викладачів та випускників архиєрей

звернув особливу увагу на велику відповідальність за стан церковного співу в парафіяльних спільнотах, яка лежить на дяках-співцях. Також архиєпископ подякував усім викладачам за їх жертвну працю над відновленням дяківського «ремесла» в Українській Греко-Католицькій Церкві в Польщі.

У свою чергу, професор Юрій Ясіновський від імені викладачів подякував владіці Іванові за систематичне сприяння та фінансову підтримку дяківських курсів у Перемисько-Варшавській митрополії, а Роман Мацюк склав від імені випускників подяку владіці та всім викладачам за здобуті знання.

Вистава про в'язня концтабору «Майданек»

Архиєпископ і Митрополит Тернопільсько-Зборівський Василій (Семенюк), який відтак закликав усіх братів «бадьоритися на дусі і, попри всілякі життєві труднощі, служити Богові та ближнім за прикладом блаженного Омеляна». Митрополит також щиро подякував братам за реалістичне і зворушливе передавання подій з життя святого. Згаданий духовно-мистецький вечір від-

бувся з нагоди Року віри в УГКЦ, адже план заходів, який запропонував оргкомітет, запрошує духовенство та вірних поглиблювати свої знання і популяризувати відомості про святих, мучеників та ісповідників віри УГКЦ. Особа ж священника Омеляна Ковча відома у християнському світі через свідчення віри у концтаборі «Майданек», де він душпастирював серед ув'язнених.



Пам'яті Патріарха Йосифа

крамничка «Сумління», а також влаштовано унікальну виставку марок, значків і жетонів із зображенням Патріарха Йосифа з колекції відомого чиказького філателіста Івана Максимчука.

Наступного о. Іван Кротець у співслужінні інших священників відслужив Божественну Літургію, а дещо згодом відбулася урочиста академія, в часі котрої виступали парафіяльний хор «Благовість» та ансамбль бандуристок «Чар-зілля». На закінчення відбувся показ фільму «Через терни до зірок». Завдяки старим архівним відео- і фотоматеріалам, використаним у стрічці, вдалося відтворити історію створення парафії свв. Володимира і Ольги, яка була заснована Блаженнішим Йосифом у 1968 році, а також основні моменти його візитів до Чикаго.



16-17 лютого в соборі свв. Володимира і Ольги в Чикаго (США) відбулося офіційне завершення Року Патріарха Йосифа (Сліпого), святкування якого розпочалося в парафії рівно рік тому, у 120-ту річницю від дня народження Патріарха.

Дводенна програма з нагоди завершення Року Патріарха розпочалася в залі під церквою спільною гутіркою для молоді на тему «Ким був Патріарх Йосиф?». Після цього в храмі

відбувся молебень за прославу слуги Божого Патріарха Йосифа, в якому, крім парафіяльних душпастирів, взяли участь чотири священники з сусідніх українських православних парафій. Після спільної молитви своїми спогадами про Патріарха Йосифа і про його три візитації до парафії поділилися з присутніми отець-архимандрит Іван Кротець. Того ж дня відбулося відкриття виставки світлин про історію парафії, яку підготувала парафіяльна

Фестиваль «Розколяда» на Буковині

З благословення владики Миколая (Сімкайла), правлячого єпископа Коломийсько-Чернівецької єпархії УГКЦ, та з ініціативи духовенства Буковинського вікаріату в Чернівцях відбувся І Буковинський фестиваль парафіяльного братства і церковних хорів «Розколяда». Мистецьке дійство проходи-

ло у співкатедральному соборі Успіння Пресвятої Богородиці в Чернівцях. Свято відбувалося за всіма законами фестивального жанру – журі, змагання, нагороди. Серед членів журі – духовенство й митці, зокрема, народний артист України Павло Дворський та учасники дуету «Писанка». Головний



приз фестивалю – зібрану тацю – подарували найменшій на Буковині парафії, що в м. Хотині. На думку членів журі, чоловіче тріо сільських

хліборобів варте того, щоб отримати кошти на спорудження хотинської святині.

Повідомив Антоній РОМКО

Патріарший собор Воскресіння Христового буде освячено в серпні



того в Києві з нагоди 1025-річчя Хрищення Русі-України (18 серпня 2013 року) нарешті освятять будівлю цього храму.

Освячення собору ще не означає завершення його будівництва, пояснив Блаженніший Святослав (Шевчук): нині завершено лише екстер'єр. «Щоб можна було освятити собор, відповідно до приписів Церкви, потрібно спорудити в ньому нерухомий жертвник, – пояснює Предстоятель УГКЦ. – Тому освячення храму полягає, передусім, в освяченні жертвника, престолу».

Обрядовим освяченням передуватиме цілонічне чужання молоді. Після Літургії на березі Дніпра відбудеться відновлення хресних обітів, освячення води й обряд Хрищення дорослих, які будуть до цього готуватися.

«Ми вдячні всім, хто докладав своїх зусиль до підготовки освячення Патріаршого собору Воскресіння Христового та організації цього паломництва. Хочу запросити всіх наших вірних на прощу до Патріаршого собору і взяти участь у його освяченні», – сказав Блаженніший Святослав.

За матеріалами Департаменту інформації УГКЦ

Відповідно до рішення Постійного Синоду Єпископів УГКЦ, який відбувся цими днями в Княжичах біля Києва, під час Міжнародної всецерковної прощі до Патріаршого собору Воскресіння Хри-

**ПРЕС-КОНФЕРЕНЦІЯ
ДО ВСЕСВІТНЬОГО ДНЯ СПРАВЕДЛИВОСТІ**
19 лютого в конференц-залі Львівської міської ради відбулася прес-конференція, присвячена відзначенню у Львові Всесвітнього дня справедливості. Ініціатива проведення в місті Дня справедливості належить Комісії УГКЦ «Справедливість і мир» спільно з Громадською організацією «Українська молодь – Христові».

ЛИЖНІ ЗМАГАННЯ У «БУКОВЕЛІ»
28 лютого на гірськолижному курорті «Буковель» відбулися лижні змагання з гігант-слалому для священників і студентів навчальних закладів УГКЦ на «Кубок блаженного Йосафата Коциловського». Учасниками змагань стали близько сотні священників та семінаристів, а також миряни Української Греко-Католицької Церкви.

ДОПОМОГА ТЕПЛОМ ДЛЯ БЕЗПРИТУЛЬНИХ
Унаслідок низьких температур, морозів і снігопадів у багатьох містах України на початку зими виникли проблеми з обігрівом, водо- та електропостачанням, добиранням до віддалених населених пунктів. Завдяки благодійникам із Німеччини та Відня, український Благодійний фонд «Карітас» заснував мережу пунктів обігріву та безкоштовних їдалень для людей, що потерпають від холодної зими, та надав допомогу майже тисячі безпритульних і малозабезпечених людей, які стали жертвами холодної зими.

**ОГОЛОШЕНО КОНКУРС НА СПОРУДЖЕННЯ
ПАМ'ЯТНИКА**
О. МИХАЙЛОВІ ВЕРБИЦЬКОМУ У ЛЬВОВІ
У 2015 році відзначатиметься 200-річчя від дня народження композитора, громадського діяча, автора мелодії Гімну України «Ще не вмерла Україна» отця Михайла Вербицького. На виконання рішення виконавчого комітету Львівської міської ради від 25 січня 2013 р. № 49 «Про погодження встановлення пам'ятника о. Михайлові Вербицькому у сквері на розі вул. М. Вербицького – вул. Генерала Т. Чупринки у м. Львові», Львівське регіональне суспільно-культурне товариство «Надсяння» оголошує Всеукраїнський відкритий конкурс на кращу концептуальну ідею пам'ятника отцю Михайлові Вербицькому на розі вул. М. Вербицького – вул. Генерала Т. Чупринки (у сквері навпроти Львівської державної комунальної середньої загальноосвітньої школи № 3). Про це 5 березня 2013 р. під час прес-конференції у Львівській міській раді розповів голова Товариства «Надсяння» пан Володимир Середа.

З питань спорудження монументу створено Громадський комітет, до якого увійшли представники громадськості та УГКЦ

**У ЗАДОВОЛЕННІ АПЕЛЯЦІЙНОЇ СКАРГИ
АНТОНІНА ДОГНАЛА ВІДМОВЛЕНО**
21 лютого цього року Львівський апеляційний адміністративний суд відмовив у задоволенні апеляційної скарги Антоніна Догнала на рішення Львівського окружного адміністративного суду за його позовом до ГУ МВС України у Львівській області щодо заборони в'їзду на територію України протягом 5 років.

Львівський апеляційний адміністративний суд залишив без змін рішення Львівського окружного адміністративного суду та окрему ухвалу, якою зобов'язано начальника ГУ УМВС України у Львівській області вжити заходів щодо усунення причин та умов, що сприяли неналежному виконанню рішення про заборону в'їзду на територію України громадянину Чеської Республіки Догналу А.І. Рішення Львівського апеляційного адміністративного суду набуває законної сили з моменту проголошення, однак може бути оскаржене протягом 20 днів безпосередньо до Вищого адміністративного суду України.



Зі світу – по слову...

ВЧЕНІ ВІДНАЙШЛИ СВЯТІ МОЦІ 72 УЧНІВ ІСУСА ХРИСТА

У 2006 році, під час реконструкції монастиря св. Стефана у м. Табризі, знайдено невідомі раніше моці святих. Досі вчені проводили дослідження і лише зараз зробили висновок, що це – останки мучеників, які загинули в Аварайрській битві. Про це повідомляє християнський портал КІРІОС з посиланням на «Радіо Вірменії».

У XVII ст. мандрівник Жан-Батіст Тавеньє написав у своєму щоденнику «Подорожі до Туреччини та Персії», що він бачив, як у храмі зберігали щелепу св. Степана, череп св. євангелиста Матея, частини шиї і палець Івана Христителя, праву руку св. Григорія і скриню з мощами 72 Христових учнів.

Вмістилище знайшли під час реконструкції у 2006 році в лівій частині храму. В ньому й виявили зігнулу дерев'яну скриню з мощами, дуже подібними до описаних у 1668 році.

Згідно з традицією, моці загорталися в папір з іменем святого та словами молитви. Експерти досліднили знахідку і з'ясували, що різні фрагменти паперу належать до різних століть.

В ІСПАНІЇ 9 МЛН. ОСІБ ПОЖЕРТВУВАЛИ ЧАСТИНУ СВОЇХ ПОДАТКІВ ДЛЯ ЦЕРКВИ

Під час останньої податкової кампанії понад 9 млн. осіб пожертвували частину своїх податків для Церкви, повідомив єпископат Іспанії. Це становить трохи більше 247 млн. євро. Враховуючи нинішню кризу, єпископи оцінюють такий результат як «помірно позитивний». У порівнянні з попередньою кампанією, остаточна сума податку, що підлягає сплаті Церкві, є меншою на 1,2 млн. євро. Враховуючи серйозність економічної кризи, це логічно. Як зазначають єпископи, в цілому податкові результати кампанії можуть вважатися хорошими.

Від 2007 року, коли набула чинності існуюча система фінансування Церкви, кількість платників податків, які витрачають 0,7% податку на діяльність Церкви, збільшилася приблизно на 1 млн. осіб. Тим не менш, економічна криза, хоча і в незначному об'ємі, все ж внесла свою корекцію.

Єпископи хотіли б подякувати всім платникам податків за співпрацю. У той же час єпископат бажає широко інформувати громадськість про діяльність Церкви. «Платник податків, скерувавши частину коштів на потреби Церкви, по-суті, нічого не втрачає, адже завдяки щедрості мільйонів людей по цілому світі Церква і далі допомагає тим, хто найбільше цього потребує», – йдеться у прес-релізі єпископату.

НОВА ЗАГРОЗА ДЛЯ СВ. СОФІЇ

Православний патріархат виступає проти наміру влади Туреччини перетворити собор св. Софії на мечеть

Турецький парламент розглядає питання перетворення собору св. Софії на мечеть. Відтак православний патріарх Варфоломій I Константинопольський рішуче виступив проти такого перетворення.

Варто нагадати, що свого часу, коли місто Константинополь захопили мусульмани, собор св. Софії вже був перетворений на мечеть. Потім, у 1935 році, під час кампанії секуляризації під керівництвом першого президента Туреччини Кемалю Ататюрка, турецький уряд влаштував у будівлі музей. Сучасний же турецький уряд, прикриваючись тими ж принципами секуляризації, підтримує кампанію з перетворення історичного християнського собору на мусульманську мечеть.

«Ми ж хочемо, щоб собор св. Софії й надалі залишався музеєм», – наголосив патріарх Варфоломій. Православний ієрарх відзначає, що якщо музей таки перепризначать для релігійного використання, то на його місці повинна бути саме християнська святиня, оскільки саме для цього колись будівля і була зведена.

Борці за легалізацію абортів будуть відлучені від св. Причастя



Очільник вищого ватиканського суду кардинал Реймонд Берк в інтерв'ю, зверненому до ірландської аудиторії, заявив, що

політики Ірландії, які виступають за схвалення легальних абортів, мають бути позбавлені участі в Євхаристії. В інтерв'ю виданню «Catholic Voice» глава Верховного трибуналу Апостольської сигнатури наголосив, що будь-якого політичного діяча, який схвалює легальний аборт, священники повинні попередити, що «доки той продовжуватиме підтримувати законодавство, яке сприяє аборті чи іншому внутрішньому злу, йому буде відмовлено у святому Причасті».

Довідка: Американський кардинал Реймонд Лео Берк (1948 р.н.) – префект Верховного трибуналу Апостольської сигнатури з 2008 року. Випускник Папського Григоріанського університету в Римі, він був рукоположений у священство в 1975 році. У 1989

році став першим американським захисником зобов'язань Верховного трибуналу Апостольської сигнатури – вищого судового органу в системі судочинства Католицької Церкви, який забезпечує також контроль за належним здійсненням правосуддя в Церкві. У 1994 році Папою Іваном Павлом II призначений єпископом Ла-Кросса (США), в 2003 році зведений у сан архієпископа і переведений на катедру Сент-Луїса, яку займав до 2008 року. 27 червня 2008 року Папою Венедиктом XVI призначений префектом Верховного трибуналу Апостольської сигнатури. Також у 2008 році став головою Комісії адвокатів. У листопаді 2010 року зведений в гідність кардинала Римської Церкви.

Скоординована кампанія з дискредитації Католицької Церкви?

Префект ватиканської мітською пропагандою, Конгрегації віровчення архієпископ Герхард Мюллер заявив, що нині у стадії реалізації знаходиться «скоординована кампанія, метою якої є викликати неповагу до Католицької Церкви в західному світі». Про це повідомив агентство CWN з посиланням на AP та «Der Spiegel».

Архієпископ Герхард Мюллер порівняв суспільні звинувачення на адресу Церкви з антисемітською пропагандою, яка привела до погромів проти євреїв століття тому. Він зауважив, що сьогодні ідеологічні противники католицизму відновлюють аргументи, які використовувалися нацистськими та комуністичними критиками християнства.

Слова архієпископа спричинили нервову реакцію деяких громадських діячів, особливо в Німеччині, де лідер Партії зелених звинуватив архієпископа людина «небезпечною» в тому, що той забудькувата стосовно нібито проявив себе як історії».



Слова архієпископа спричинили нервову реакцію деяких громадських діячів, особливо в Німеччині, де лідер Партії зелених звинуватив архієпископа людина «небезпечною» в тому, що той забудькувата стосовно нібито проявив себе як історії».

Настоятель собору Нотр-Дам судитиметься з FEMEN

Настоятель паризької катедри Пресвятої Богородиці (більш відомої як Нотр-Дам де Парі) о. Патрік Жакен має намір позиватися з активістками FEMEN, які влаштували 12 лютого неподобство у храмі, повідомляє «Le Figaro». Представники парафіяльної спільноти написали заяву до поліції зі звинуваченнями у псуванні майна, неповазі до культурного спадку та нападі на служителів храму.

Річ у тім, що наступного дня після заяви Папи Венедикта XVI про зречення «фемени» пробралися разом з іншими туристами усередину собору Пресвятої Богородиці, де роздяглися і стали вигукувати антицерковні гасла, щоб таким чином «відсвяткувати відставку Папи».

Найбільше обурення у керівництва собору викликало насильство щодо співпрацівників служби



безпеки, які зазнали побоїв: в одного з них навіть зламане плече, повідомляють французькі джерела з посиланням на інформацію Паризької архидієцезії. «Цей ганебний вибрик був нечуваний за своєю жорстокістю, – зауважив настоятель собору о. Патрік Жакен. – Діти, які перебували у храмі, були вкрай налякані». Саме тому керівник служби безпеки собору

Нотр-Дам де Парі подав дві заяви до поліції: зі скаргами на «побої й поранення» та «осквернення культурного простору і сакральних об'єктів». Зокрема, внаслідок «акції», коли ці представниці, вигукуючи свої гасла, гамселили палицями по виставлених у соборі нових дзвонах храму, від одного із дзвонів відкололася частина позолоти. Збиток має бути відшкодований.

Акції «феменок» викликали протест також у громадськості: тисячі вірних підписали петицію, закликаючи суспільство до боротьби з черговим «проявом ненависті» та вимагаючи, щоби FEMEN судили «як мінімум за два злочини»: публічні заклики до дискримінації, ненависті й насильства на національному, расовому чи релігійному ґрунті та «публічну демонстрацію статевих органів третім особам у громадському місці».

Аби за кордоном з нашою державою не було виключно ганебних асоціацій, нам залишається хіба що організувати з України не одне паломництво з участю справді культурних представників нашої християнської держави.





В Німеччині церкву хочуть перетворити на мечеть

Нині іслам, схоже, поступово стає найпоширенішою релігією в Німеччині. Запальні дискусії по всій країні спричинила звістка про те, що християнську церкву збираються перетворити на мечеть: у грудні 2012 року мусульманська громада купила 44-метрову церковну будівлю, де проводить ремонт, бюджет якого становить близько 1 мільйона євро.

З цього приводу місцевий лідер Християнсько-демократичного союзу (ХДС) в Гамбурзі Марк Вайнберґ вважає, що такі дії зовсім не сприятимуть вирішенню проблем мирного міжрелігійного співіснування. А за словами лютеранського пастора в Північній Німеччині Ульріха Русі, перетворення церкви на мечеть є «контрпродуктивним» і вказує на послаблення традиційних духовних підвалин сучасного німецького суспільства. Католицька Церква в особі єпископа Ганса-Йохена Яшке також висловила своє



обурення з приводу такої події. Адже, на його погляд, заміна релігійної належності святині не є виявом міжкультурного діалогу. Подія внесла також і свій по-

зитив. Так, у м. Дуйсбург вже постановили були закрити церкву свв. Петра і Павла, однак зі звісткою про останній випадок рішення було скасоване. Адже і церковна влада, і громада бояться, що зачинену святиню можуть «захопити» мусульмани.

У той час, коли християнські храми бідніють, порожніють і закриваються, мечеті активно розбудовуються. За останній час їх у Німеччині з'явилося понад дві сотні, у т. ч. сорок «мега-мечетей». Пов'язано це, насамперед, із тим, що законодавчими актами від листопада 2012 року мусульманам надано значно більше прав та привілеїв, які взялась охороняти держава.

Очолює розбудову мечетей голова «Al-Nour Center» Даніель Абдінов. Нещодавно від нього було отримано таку заяву: «Не хвилюйтеся, муедзин (глашатай, який 5 разів на день скликає мусульманських віруючих на молитву) не буде кричати з мінарету».

Чим займаються монахині у Польщі

служать у благодійній, освітній, медичній та видавничій сферах. Найбільша кількість установ, які перебувають у віданні черниць, складають притулки, яких налічується 344. Вагомою є також праця у сфері католицької освіти: монахині викладають в гімназіях, середніх школах для обдарованих дітей, початкових школах, спеціалізованих школах, технікумах тощо.

Турботою сестер охоплені 42 дитячі будинки, 4 опікунські установи. Польські черниці стараються про заснування будинків для одиноких матерів і їдалень для бідних. Під опікою сестер – понад 100 соціальних будинків для дорослих і для дітей; діє 41 будинок для престарілих, який не отримує жодних дер-

жавних субсидій. Також сестри опікуються рекреаційними будинками. Крім того, монахині беруть участь у парафіяльному житті Церкви, надаючи допомогу в катехизації та у щоденній турботі про парафію.

«Найважливішим аспектом служіння Богові і людям, як у Церкві, так і в світі, є молитви, покаєння і співчуття», – підкреслює Конференція настояте-

льок жіночих релігійних зборуджень.

Наведена статистика не включає нових релігійних чинів, які нещодавно з'явилися в Польщі або за кордоном. Зараз їх налічується близько 40, і в них трудяться понад 300 сестер. Крім того, 2174 польські монахині працюють за кордоном в 552 місцях: 401 сестра – в східних країнах і 1221 сестра – в західних.



День богосвяченого життя у Польщі відзначається 2 лютого. З цієї нагоди тут відбулася Конференція настоятельок жіночих релігійних зборуджень. Згідно з даними, виголошеними на конференції, станом на 1 січня 2013 року, у жіночих чернечих орденах Польщі налічувалося 19.538 сестер, – повідомляє wiara.pl. Доволі багато черниць



Мусульманський монарх подарував ділянку під побудову католицької катедрі

У столиці королівства Бахрейн Манамі (держава над Перською затокою) буде споруджена катедра Римо-Католицької Церкви. Ділянку під її зведення подарував Церкві місцевий монарх Хамад ібн Іса аль-Халіфа.

Цю інформацію підтвердив у розмові з ватиканським інформаційним сервісом «Fides» апостольський вікарій Північної Аравії єпископ Камілло Баллін. Під час душпастирського візиту до Кувейту єпископові Балліну зателефонував один із працівників королівського дому з проханням про зустріч. «Після повернення до Бахрейну я одразу приїхав на зустріч, де отримав

документ, яким потверджується передача великої ділянки землі, на якій буде побудовано новий храм», – зазначив апостольський вікарій.

Він також додав, що мав змогу особисто подякувати монархові за подарунок, оскільки 13 лютого був запрошений на зустріч короля із представниками різних релігій країни. На цій зустрічі єпископ отримав почесне місце біля короля і мав чудову нагоду подякувати за подарунок для Церкви.

Акт дарування був виданий 11 лютого, коли Католицька Церква усього світу відзначає свято Матері Божої з Лурду. В цей день католики на Аравій-



ському півострові відзначають свято Матері Божої Аравії, тому новозбудована катедра носитиме саме її ім'я.

За матеріалами wiara.pl

Зі світу – по слову...

У ЄГИПТІ ІСЛАМІСТИ ЗАКИДАЛИ КАМІННЯМ ЧЕРГОВУ КОПТСЬКУ ЦЕРКВУ

Натовп єгиптян, підбурований лідером місцевих салафітів, закидав камінням і підпалив церкву св. Георгія в селі Сарсена, що у 100 км на північний захід від Каїра. Нападники зруйнували хрест на куполі святині й понижили багато ікон усередині. Загалом вони вимагають знесення споруди храму і не дозволяють настоятелю о. Домалдіосу увійти досередини. Деякі свідки повідомили, що при сцені насильства були присутні поліцейські, які, однак, нічого не зробили, аби запобігти безладові.

Спроби священника залагодити протистояння не вдалися. До нього приєднався начальник місцевої поліції, який прибув на місце, аби спробувати досягти порозуміння між мусульманською та християнською громадами. Однак, незважаючи на поліцію, упевнені у своїх діях сотні ісламських екстремістів почали обкидувати церкву камінням. Нападники поранили кількох коптів та о. Домалдіуса, якому вдалося врятуватися в автомобілі за допомогою однієї мусульманської сім'ї.

Місцеві екстремісти (салафіти), називаючи церкву «незаконною» через її близьке розташування до місцевості, населеної мусульманами, закликають до нападу на коптів, наголошуючи при цьому, що «церква повинна бути зруйнована», – повідомляє AsiaNews.

Церква св. Георгія була споруджена в середині 80-х років минулого століття і стала місцем спільних зустрічей та молитов понад 200 коптських сімей. Близько трьох місяців тому хтось із мусульман проробив у стіні отвір, аби «контролювати» діяльність християн.

Katolik.ru

ЄРУСАЛИМСЬКИЙ ТА РУМУНСЬКИЙ ПАТРІАРХАТИ ВІДНОВИЛИ ЄВХАРИСТІЙНЕ СПІЛКУВАННЯ

20-21 лютого відбулася зустріч делегацій Румунської та Єрусалимської Патріархій. На зустрічі було підготовлено документ, який отримав благословення Патріарха Єрусалимського Феофіла та Предстоятеля Румунської Церкви Патріарха Даниїла. В документі йдеться про відновлення євхаристійного спілкування між Єрусалимським та Румунським Патріархатами, повідомляє прес-служба Румунської Патріархії.

На зустрічі було також врегульовано питання щодо відкриття румунського подвор'я в Єрихоні, яке тепер вважатиметься «домом» для паломників з Румунії, які відвідують Святу Землю. Від імені Патріарха Даниїла румунська делегація надіслала Патріархові Феофілу запрошення відвідати Румунський Патріархат у жовтні 2013 року.

Євхаристійне спілкування з Румунською Православною Церквою було перервано за ініціатииви Священного Синоду Єрусалимської Церкви 9 травня 2011 року. Причиною розриву став спір навколо будівництва румунами храму на канонічній території Єрусалимського Патріархату.

ІЗ МОЩЕЙ СВ. МИКОЛАЯ ХОЧУТЬ ЗРОБИТИ «ЕКСПОНАТ»

Власті Туреччини звернулися до Ватикану з пропозицією повернути зі Швейцарії до Туреччини мощі св. Миколая.

Навіщо мусульманам мощі християнського святого із Мир Лікійських? Річ у тім, що міністерство культури Туреччини хоче зробити з них «експонат» для археологічного музею в Анталії. Загалом турки уже протягом тривалого часу намагаються повернути до країни «культурні цінності», які походять з Малої Азії.

Настоятель катедрального собору св. Миколая в місті Фрайбург, що у Швейцарії, о. Клод Дукароц категорично відмовився «повернути» Туреччині мощі святого. «Вони належать жителям Фрайбурґа», – заявив він, додавши, що мощі служать для шанування, а не для експонування.

Останки св. Миколая, який жив у IV столітті, потрапили до Європи в середні віки. Їх привезли моряки з м. Барі, бажаючи таким чином захистити себе від агресивних нападів Османської імперії. Нині мощі святого розділені і знаходяться в різних місцях: частина – в італійському місті Барі, частина – у французькому місті Сент-Ніколя-де-Порт, а також у згаданому Фрайбурзі.



(Закінчення інтерв'ю, початок на 1 сторінці)



ГЛАВА УГКЦ: ДЛЯ УКРАЇНЦІВ БУТИ СОБОЮ – ОЗНАЧАЄ БУДУВАТИ «УКРАЇНСЬКИЙ СВІТ»

Актуальне інтерв'ю

– Наскільки інтенсивним є діалог між греко-католиками і православними в Україні? І чи існує він взагалі?

– Слово «діалог» багатозначне. Якщо ми говоримо, що діалог – це спілкування, то ми спілкуємося в такому, як б сказав, неформальному вигляді. Дуже важливим простором для спілкування всіх християн і віруючих в Україні, зокрема, між традиційними Церквами Київської традиції, є формат діяльності громадської організації «Всеукраїнська рада Церков і релігійних організацій». Тут часом ми стаємо здатними разом на дуже цікаві дії. Наприклад, три великі Церкви України – Українська Православна Церква Московського Патріархату (УПЦ МП), Київський Патріархат та УГКЦ – зуміли 1 грудня 2011 року, коли ми святкували 20-річчя проведення референдуму про незалежність України, разом зробити відозву до українців, говорячи про духовні причини економічної і соціальної кризи в країні.

Якщо говорити про діалог, як про якийсь двосторонній формат, де відбувається спілкування в ім'я вирішення тих чи інших наболілих питань або пошуку єдності між собою, то, на жаль, такого формату ще сьогодні немає. Але ми живемо в одній країні, є членами одного й того ж громадянського суспільства і, більше того, стоїмо на єдиній платформі, яка об'єднує всіх християн. Це – Таїнство Хрищення. Це те, що ми сьогодні називаємо

екуменічним діалогом.

– На останньому Архисерейському Соборі РПЦ якраз Таїнство Хрищення стало каменем спотикання між УПЦ МП і УГКЦ. Мова йде про доповідь митрополита Київського Володимиря (Сабодана), про докори на вашу адресу за визнання Таїнства Хрищення в Київському Патріархаті.

– Чесно кажучи, я здивований такою заявою, тому що солідні православні богослови, ймовірно, не можуть не знати, що, відповідно до вчення Католицької Церкви, ми визнаємо хрищення всіх, хто робить його, взиваючи ім'я Пресвятої Тройці і застосовуючи воду. Таким чином, ми визнаємо дійсність хрищення і протестантів, і православних. Згідно з нашою доктриною, конфесійна приналежність того, хто христить, тут не має ніякого значення. З того, що я міг відчути, читаючи це повідомлення, тут мова йде не стільки про Таїнство Хрищення чи богословську дискусію щодо його справжності, скільки про те, що я надіслав листа до так званої «неканонічної структури». Якщо я когось образив, то прошу вибачення. Але треба пояснити, в чому полягає моя неправота.

– Тобто для УГКЦ Московський і Київський Патріархати є рівними канонічними структурами... Чи мова про канонічність не йде?

– Для того, щоб правильно вибудувати діалог між Церквами, потрібно поважати богослов'я і канони один од-

ного. Не в нашій компетенції визначати, хто канонічний, а хто ні в православному світі.

– Однією із перших Ваших заяв після обрання на посаду глави УГКЦ була заява про визнання Вас Патріархом. Як із цим справи?

– Тут ідеться про якесь медійне непорозуміння. На моїй першій прес-конференції мене запитали, чи буду я прагнути до патріаршого достоїнства. Я сказав: очевидно, так. Ви про це скажете Папі? Я сказав: очевидно, так. Але це не означає, що я буду вимагати щось від Апостольської Столиці чи привласнювати собі право зазіхати на те, що відноситься до виключної компетенції Святішого Отця. Тут мова йде про те, що за останні 20 років ми маємо можливість небувалого розвитку нашої Церкви, якого ще не було в інші періоди. Наша Церква дійсно дуже динамічно розвивається. Це можна побачити у всіх вимірах церковного буття. А розвиток кожної східної Церкви завжди прямує до вершини, яку сьогодні і в католицькому, і в православному світі називають патріаршим достоїнством чи устроєм. Цей устрій не приходить ззовні – він приходить зсередини. Тому якщо ми говоримо, що наша Церква справді зріла, що по суті вона є самокерованою, оскільки має свій Синод, як вищий законодавчий орган, то ми маємо на сьогодні Церкву, яка живе згідно з патріаршим устроєм. І зі Святішим Отцем чи іншими Церквами ми спілкуємося, виходячи з усвідомлення своєї зрілості. Таким чином, тут не йдеться про вимогу, яку я повинен комусь скерувати, про рекламу якогось титулу, якого мені не вистачає, – мова йде про те, щоб той рівень розвитку Церкви, який ми сьогодні маємо, став відомий у світі.

– Чим більше Церква розвивається, тим більше стає самостійною. Де межа цієї самостійності?

– УГКЦ – помісна Церква. Це означає, що всі питання, що стосуються її внутрішнього життя, повністю відносяться до її компетенції. Якщо говорити про зовнішній, міжнародний вимір, то ми живемо синхронно з Вселенською Церквою.

– Які взаємини Вашої Церкви

з державою? Чи не втручається вона у внутрішні справи Церкви?

– Є закон, що регулює діяльність релігійних організацій. Він далекий від досконалості, тому наша Церква разом з іншими релігійними організаціями намагається запропонувати певні зміни до цього документа.

З іншого боку, є ще питання: а як цей, нехай не до кінця досконалий, закон виконують на місцях? І тут виходить, що до одних закон застосовують поблажливо чи не змушують виконувати букву закону, а інших переслідують за відступ від «йоти» чи «титли». Є різне ставлення до різних конфесій у різних регіонах. І різниця у ставленні залежить частково від того, наскільки численною є та чи інша конфесія в регіоні. Нам би хотілося, щоб рівне ставлення було до всіх, наприклад, в питанні виділення земельних ділянок під будівництво храмів.

– Нещодавно в українських ЗМІ пройшла інформація, що в органах державної влади може бути зареєстрована ще якась Українська Правовірна Греко-Католицька Церква на основі групи «підгорецьких отців» – декількох єромонахів, кілька років тому відлучених від УГКЦ...

– Перше, що б я хотів підкреслити, це те, що розколу в УГКЦ сьогодні немає. У своєму внутрішньому житті ми єдині, як ніколи. Але не склали зброю ті, які хотіли б, щоб наша Церква була розколота чи перестала існувати. Ця група, про яку ви згадали – «підгорецькі отці», – ніякого відношення до нашої Церкви не має. Більше того, вона не має ніякого відношення до Католицької Церкви. І про це є офіційна заява Ватикану. Ця група сектантського типу займається мімікрією, камуфлюючись під Греко-Католицьку Церкву; більше того, змагаючись за офіційне державне визнання. Але я думаю, що нашим державним мужам вистачить мудрості, аби в таких питаннях не зробити помилок. Хоча, відверто кажучи, я не здивувався б, якби з боку держави таке визнання відбулося. Наша Церква у своїй історії такі акції вже бачила. Взяти хоча б Львівський псевдособор (Собор 1946 року,

коли УГКЦ під тиском радянської влади приєдналася до РПЦ. – «НГР»), на якому група священиків, які не мали права виступати від імені Католицької Церкви, привласнила собі це право, і влада це визнала. Можливо, десь подібний сценарій хтось прокручує і зараз.

– Восени минулого року в Москві почався збір підписів під «Хартією возз'єднання нашого народу», згідно з якою, ініціюється проведення референдуму щодо об'єднання в конфедерацію Росії, України і Білорусі. Багато в чому ця ідея перегукується з ідеєю «Русского мира», яку просуває РПЦ...

– Ідея «Русского мира» базується на ідеологічній основі, яка не має нічого спільного ні з Церквою, ні з історією. Це концепція, в якій свого часу ЦК КПРС побачив дуже підходящий ідеологічний інструмент. Зараз ця псевдонаукова платформа реанімується, як імперіалістична ідея відновлення Радянського Союзу. Ідея «спільної коліски», коли переноситься в суспільство, проявляється в таких ось ініціативах об'єднання референдуму. Коли її переносять на церковну платформу, то з'являються ідеї так званого «Русского мира», хоча правильно його назвати «Російський світ». Ми дуже чітко розуміємо, що за цим стоїть, яка причина і які цілі переслідуються. Думаю, що в освіченої людини як в Україні, так і в Росії, спроби реанімувати такі пустоцвіти радянської ідеології можуть викликати лише іронію. Українці мають свою, зовсім іншу концепцію.

– У чому вона полягає?

– Свого часу цю концепцію сформулював мій великий попередник Йосиф Сліпий. Вона полягає в одній простій фразі: «Бути собою». Для нас, українців, бути собою – означає будувати «Український світ». Це не концепція протистояння проти когось. Ми – народ, у якого вкрали історію, і сталося це на угоду тим чи іншим імперським ідеологіям. «Український світ» – це світ вільної людини, народу, який народився понад тисячу років тому під час хрищення Русі.

За матеріалами «НГ Релігії»



Актуальне сьогодні

«Справжні зміни»: може, хай би Бог переписав Біблію?

«Що, як я тобі скажу, що Католицька Церква існувала ще до II Ватиканського Собору?» На картинку з таким риторичним питанням я наткнувся днями в інтернеті, й серце моє зраділо. Чому? Бо це – чиста правда!

З відходом Папи і наближенням конклаву розмов про політику нового Папи та реформи, які він нібито «зобов'язаний» провести, стало удвічі більше – як усередині Церкви, так і поза нею. Нічого дивного, принаймні, якщо говорити про сторонніх спостерігачів – світські ЗМІ, всіляких «експертів», звичайних невіруючих. З їхнього боку вже давно вважається нормальним якщо не диктувати Церкві свої умови, то, принаймні, м'яко вказувати їй рамки поведінки. Непокоїть те, що підспівують їм чимало вірних – чи то піддавшись, чи то тому, що широкі вважають так само. Серед них поширена думка, нібито реформи II Ватиканського Собору – тільки початок, а «справжні зміни» ще попереду.

Під «справжніми змінами» – отут реформатори вражають вторять світській пресі – у більшості випадків розуміють ординацію жінок, вчення про біоетику, нерозривність шлюбу, подальшу реформу Літургії. На всі голоси переспівується ідея скликання новим Папою нового Собору, який втілить усе перелічене вище в життя. Аргументи на користь таких реформ різноманітні, але так чи інакше вони зводяться до того, що «чимало вірних так вважають». При цьому геть ігнорується вчення Церкви як із цих питань, так і з багатьох інших.

Нехтування Вченням Церкви і Святим Письмом, на жаль, не є винаходом наших часів. Воно характерне для протестантизму, який, по суті, відкидає все, що не вкладається в його вчення

– як, наприклад, второканонічні книги Старого Завіту (які, строго кажучи, навіть до Передання не відносяться, а є частиною Писання). Католик же не може відкидати вчення Церкви тільки тому, що він особисто з ним не згідний. Як висловив це Папа Пій XI, сама природа католицької віри така, що її можна або приймати у повноті, або повністю відкидати. Точно так само, як не можна сказати Христові: «Господи, отут Ти правий, але ось тут – дуже помиляєшся!» Мене дивує, чому, вимагаючи, наприклад, висвячення жінок, прихильники цього висувують претензії до Церкви або її окремих «відсталіх» представників, а не до Бога? Чому вони не вимагають переписати Біблію, тобто – взяти своє Слово назад?

Учення Церкви цілісне, і воно – не благочестива вигадка, а засіб, необхідний для нашого спасіння, – як і заповідав Господь. І тут необхідно згадати (разом із Папою-емеритом Венедиктом XVI), що вчення II Ватиканського Собору зовсім не дало життя якійсь абстрактній, новій Церкві ХХ-ХХІ століть. Навпаки, це вчення тієї самої Католицької (Вселенської) Церкви, яку заснував Ісус Христос дві тисячі років тому. Ми добре знаємо, що сказали отці Собору; його документи детально вивчаються і цитуються. Однак були Папи і до Собору! Були документи і до Собору! І жоден з них не був скасований як «помилковий» чи «застарілий». Хіба скасували святого Тому? Хіба скасували святого Ігнатія Лойола? Хіба скасували святого Франциска? Ні. То чому ж не прислухатися до св. Пія Х? Чому енцикліку Пія XII «*Humani Generis*» (1950 р.) постійно приписують Івану Павлу II? Чому «*Sacrosanctum Concilium*» розглядають поза контекстом енцикліки



«*Mediator Dei*», виданої всього 16 роками раніше?

Цілком можливо, втім, що Папа, якого обере майбутній конклав, і справді скличе новий Собор. Однак Собор зовсім не обов'язково означає реформи. Насправді ж, якщо ми бодай трохи заглибимося у вивчення історії Церкви, то відкривемо, що більшість Вселенських Соборів скликалися не для впровадження новинок, а для лікування розколів, наведення ладу в церковній дисципліні, боротьби з ересями та помилками. Що тут іще сказати? Помолимося, улюблені, за Святу Церкву.

«Credo», блог Антона ГЕРАСИМЕНКА

Як обирають Папу?

Creator Spiritus» прямують до Сикстинської капели (це місце буде закрито до кінця виборів). Перед початком виборчого процесу кардинали-виборці присягають на Євангелії, що дотримуються всього зазначеного в документах стосовно обрання понтифіка.

Після присяги в каплиці залишаються церемонімейстер і священнослужитель, який запропонує учасникам конклаву духовні роздуми. Після завершення обидва вони покидають капелю.

Кардинали, які відповідають за дотримання таємності, повинні переконаватися, чи не встановлені в каплиці пристрої, що передають інформацію. Виборцям заборонено під час конклаву читати газети і журнали, слухати радіо та дивитися телебачення.

Перша фаза конклаву (pre-scrutinium) включає в себе підготовку та роздачу карток для голосування, обрання трьох скрутаторів (членів лічильної комісії), трьох інфірмаріїв (вони збирають голоси у кардиналів, які знаходяться в лазареті) і трьох ревізорів. Вони вибираються на весь період конклаву.

Як тільки починається процедура голосування, папський обер-церемонімейстер, церемонімейстери і секретар

Кардинали залишають приміщення, яке закриває молотий кардинал-диякон. Під час голосування кардинали залишаються в Сикстинській капелі самі. На бюлетені для голосування кардинал чітко вписує максимально невпізнаним почерком ім'я того, за кого голосує. Бюлетені ніким не підписуються.

Друга фаза голосування (scrutinium) включає в себе складання бюлетенів до урни, перемішування їх, перерахунок бюлетенів і голосів.

Кожен кардинал по старшинству, вписавши в бюлетень ім'я і згорнувши його, тримаючи його піднятим вгору так, щоб його бачили всі, приносить бюлетень до віттаря, на якому встановлена урна для голосування. Підійшовши до неї,

кардинал вимовляє слова присяги: «Свідок Христос-Господь, Котрий буде мене судити, що я вибираю того, хто, як я вважаю перед Богом, повинен бути вибраний». Ця присяга промовляється тільки під час першого туру голосування.

Вкинувши бюлетень до урни, кожен, хто вже проголосував, вклоняється перед віттарем і повертається на своє місце.

Якщо на конклаві є хворі кардинали, то інфірмарії йдуть до них з переносною урною. Перед цим її публічно відкривають, щоб усі присутні могли переконаватися, що вона порожня. Після того, як проголосують хворі кардинали, урну приносять до капели і бюлетені з неї долучаються до решти.

(Продовження на 11 стор.)



Обрання Папи Римського відбувається на закритому зібранні Колегії кардиналів, т.зв. конклаві (від латинського *conclave* – замкнена кімната). Конклав повинен бути скликаний не раніше 15 днів, але і не пізніше 20 з моменту оголошення Римського престолу вакантним.

Право обрання мають кардинали не старші 80 років. Кількість кардиналів, що беруть участь у виборі єпископа Риму, не повинна перевищувати 120. Виборці і ті, хто їх супроводжує, живуть на території Ватикану (нині це т.зв. будинок св. Марти). Саме голосування відбувається у Сикстинській капелі. Всі, хто бере участь у конклаві, не мають права розголошувати жодної інформації, пов'язаної з виборами.

З моменту початку конклаву будинок св. Марти, Сикстинська капела та місця, призначені для здійснення Літургії, повинні бути закриті для всіх, хто не має права бути присутнім у них. Вся територія Ватикану

та його установ занурюється в атмосферу тиші і молитви. Ніхто не має права наближатися до кардиналів-виборців. Заборонено також листування і телефонний зв'язок: кардинали не мають права жодним чином спілкуватися з тими, хто не бере участі у конклаві.

Аби конклав відбувався чітко, на його час призначається секретар Колегії кардиналів, який виконує обов'язки секретаря виборів, обер-церемонімейстер з двома помічниками та двома ченцями, працівниками папської ризниці. Так само під час виборів кардиналам допомагають кілька сповідників, які володіють кількома мовами, і два лікарі.

У день початку конклаву кардинали збираються в соборі святого Петра на ранкову Літургію, яку очолює кардинал-декан. Пізніше, вдень, кардинали на чолі з кардиналом-деканом збираються в Паолінській капелі і з гимном «*Veni*





Кредо Папи

Йозеф Ратцінгер. Чому я став католиком

Есе, написане 1971 року, за сім років до того, як монсеньйор Ратцінгер став кардиналом



ється в неї, так само, як і на Місяці, не відкриє нічого, крім пустелі, пісків та скель – людських слабкостей, що нагадують порох, камені, запустіння. Однак незаперечним є той факт, що навіть якщо вона є нічим іншим, як тільки пісками й камінням, то вона також – милістю Господньою – є Світлом.

Я католик тому, що я вірю: зараз, як і в минулому, незалежно від нас, Господь підтримує Церкву, і ми не можемо перебувати при Ньому, не перебуваючи в Його Церкві. Я належу до Католицької Церкви, бо, всупереч усьому, я вірю, що це – Його Церква, а не «наша».

Це Церква, яка всупереч усім людським недосконалостям, які в ній існують, приводить нас до Ісуса Христа. Тільки через Церкву я можу віднайти Його – живого і могутнього, присутнього тут і тепер. Без Церкви образ Христа розсіявся би, пішов би прахом і щез. І що сталось би з людством, позбавленим Христа?

Я перебуваю в Церкві з тих само причин, з яких я є християнином: тому що людина не може вірувати в ізоляції. Віра можлива у спілкуванні з іншими віруючими. За самою своєю природою віра є силою єднальною. І віра ця має бути церковною, інакше це взагалі не віра. І подібно як одна людина вірує не в ізоляції, але тільки у спілкуванні з іншою, так само не може одна людина пояснити собі віру самими лиш власними починами або вимислами.

Я залишаюся в Церкві, бо вірю, що віра можлива тільки в Церкві, а не у протиставленні їй; вона справді



необхідна людській істоті та світові.

Я залишаюся в Церкві, бо тільки віра, яку дає нам Церква, спроможна спасти людину. Великий ідеал нашого покоління – суспільство, вільне від тиранії, страждань і несправедливості. У цьому світі страждання походять не тільки від різниці у багатстві та владі. Є ті, хто хотів би примусити нас повірити, що ми можемо проявляти свої людські якості без володіння собою, без терпимості до оточення, не докладаючи зусиль до подолання труднощів. Нас хочуть переконати в тому, що не обов'язково жертвувати чимось, аби вберегти ту згоду, якої ми досягаємо, – так само як не обов'язково з терпеливістю ставитися до постійної суперечності між тим, що є насправді, й тим, що могло би бути.

Насправді ж людина може спастися тільки через Хрест і через прийняття своїх особистих страждань, так само як і страждань інших таких самих людей у світі, які досягають спасіння у Страстях Господніх. Тільки так людина може стати вільною. Всі інші «пропозиції кращої ціни» можуть завершитися лише крахом.

Любов – це не тільки безоглядно милуватися. Єдино можливий шлях, щоби змінити людину в кращий бік, – це полюбити її істинною любов'ю, при цьому постійно переображуючи її з того, ким вона є, у того, ким вона може бути. Саме це і спроможна зробити Церква.

За матеріалами
«Ruthenia Catholica»

Останній шанс для лефевристів?

Відхід Папи Римського Бенедикта XVI від управління Церквою дав поштовх багатьом питанням, проблемам чи моментам, котрі на якийсь були відкладені чи до кінця не розв'язані. Одним із таких є непрості стосунки Святого Престолу зі священником Братством св. Пія X, що отримало назву «лефевристів» (від імені свого засновника – кардинала Лефевра, який, не погодившись із окремими постановами II-го Ватиканського Собору, пішов наперекір Святому Престолу і почав висвячувати своїх послідовників).

Треба нагадати, що переговори про повернення Братства св. Пія X до повного сопричастя з Католицькою Церквою зараз припинені. Це сталося, між іншим, через те, що лефевристи не погоджуються підписати доктринальну преамбулу, яку передала їм Конгрегація віровчення. Одним із її пунктів є повне визнання з боку Братства вчення II Ватиканського Собору.

На початку січня цього року на адресу нинішнього провідника Братства єпископа Бернарда Фелле надійшов лист за підписом префекта Конгрегації доктрини віри архієпископа Герхарда Людвіґа Мюллера, в якому ієрарх встановив крайній термін – 22 лютого, до якого лефевристи повинні були надати остаточну відповідь щодо прийняття чи неприйняття ними «Доктринальної преамбули». Як зазначає французьке католицьке видання «La Croix», якщо би Братство Св. Пія X не надіслало відповідь до 22 лютого, то Ватикан отримує право звертатись до кожного окремого священника з Братства напряму (об-

бу, яку передала їм Конгрегація віровчення. Одним із її пунктів є повне визнання з боку Братства вчення II Ватиканського Собору. На початку січня цього року на адресу нинішнього провідника Братства єпископа Бернарда Фелле надійшов лист за підписом префекта Конгрегації доктрини віри архієпископа Герхарда Людвіґа Мюллера, в якому ієрарх встановив крайній термін – 22 лютого, до якого лефевристи повинні були надати остаточну відповідь щодо прийняття чи неприйняття ними «Доктринальної преамбули». Як зазначає французьке католицьке видання «La Croix», якщо би Братство Св. Пія X не надіслало відповідь до 22 лютого, то Ватикан отримує право звертатись до кожного окремого священника з Братства напряму (об-



На фото: Очільник «Братства св. Пія X єпископ-лефеврист Бернар Фелле на аудієнції у Папу Римського Бенедикта XVI.

ходячи очільника Братства єпископа Фелле) і скеровувати їм індивідуальне запрошення повернутись до єдності з Апостольським Престолом.

Однак видається, що навряд чи лефевристи погодяться підписати надіслану їм у червні минулого року Доктринальну преамбулу, адже теперішній Генеральний настоятель Братства св.

Пія X єпископ Бернар Фелле жалкує, що «не вдалося досягти угоди» у відносинах з Католицькою Церквою під час понтифікату Бенедикта XVI. В інтерв'ю сайту «Nouvelles de France» єпископ висловив сподівання, що Папа після свого неочікуваного оголошення про відхід від керівництва Церквою ще зробить якийсь «жест» у бік лефевристів, однак

заснав, що більшість членів Братства вважає це малоімовірним. «Можливо, необхідно почекати наступного Папу», – зазначив він.

У той час, коли одні церковні достойники хочуть розв'язати конфлікт дипломатичним шляхом, інші є набагато радикальнішими. Так, єпископ Лозанни (Швейцарія) Шарль Морер оголосив, що у священників з традиціоналістського Братства Св. Пія X немає права здійснювати богослужіння в храмах та каплицях у межах очолюваної ним єпархії. Слід зазначити, що єпископ-домініканець Шарль Морер користується в Католицькій Церкві і у Ватикані зокрема значним впливом як секретар Міжнародної теологічної комісії та член Ватиканської комісії, яка займається питаннями, що стосуються доктринальних контактів з тра-

диціоналістами. Прелат зробив свою заяву в контексті питання про використання єпархіальних церков і каплиць служителями інших конфесій. Вказуючи, що священники-лефевристи тимчасово усунені від прилюдного служіння, єпископ Морер сказав: «Поки у Братства немає канонічного статусу в Церкві, його священнослужителі не можуть здійснювати законне служіння у Церкві».

Жорстка позиція відомого швейцарського прелата стосовно лефевристів може пояснюватися наміром чинити тиск на членів Братства Св. Пія X, чия полеміка з Римом з приводу відновлення сопричастя зі Святим Престолом і повернення традиціоналістів до лона Католицької Церкви останнім часом помітно затягнулася.

Богдан ЯРОВИЙ



Як обирають Папу?

(Закінчення, початок на 9 стор.)

Якщо кількість поданих бюлетенів і кількість голосуючих кардиналів не збігається, то бюлетені не читаються і відразу спалюються. Якщо ж ніяких проблем з кількістю немає, то голоси підраховуються. Перший із членів «рахункової палати» розкриває бюлетені. Кожен член лічильної комісії записує ім'я кандидата в бюлетені, а останній – також оголошує це ім'я вголос. Останній зі скрутаторів, у міру того, як прочитуються імена на бюлетенях, протикає їх голкою в тому місці, де знаходиться слово Eligio (вибираю) і нанизує на нитку. Після того, як усі імена будуть прочитані, нитка зав'язується і в такому стані бюлетені кладуться або на край столу, або в посудину.

Потім скрутатори приступають до підрахунку голосів. Кожен бюлетень виймається

окремо і вкладається в іншу порожню посудину. Якщо кількість бюлетенів не відповідає кількості голосуючих, то папір спалюється і настає повторне голосування.

Третя фаза конклаву (post-scrutinium) включає в себе підрахунок голосів, контроль і спалювання бюлетенів.

Для обрання Папи необхідно дві третини плюс один голос. Незважаючи на те, чи був обраний Папа, чи ні, бюлетені контролюють ревізори. Перш ніж кардинали покинуть капелу, всі записи мають бути спалені.

У випадку, якщо ніхто не обраний, дим від спалювання бюлетенів має бути чорним (для цього раніше до бюлетенів додавалася мокра солома, а з 1958 року – хімікалії); якщо ж новий єпископ Риму таки обраний, то має йти білий дим. Тепер з метою уникнення

непорозуміння білий дим також супроводжується дзвоном.

Під час першого дня конклаву може бути проведено лише одне голосування. У разі, якщо під час першого голосування ніхто не обраний або голосування першого дня конклаву не проводилося, то кожного наступного дня проводиться по чотири тури голосування – два вранці і два ввечері.

Якщо у кардиналів виникнуть труднощі з обранням і вони протягом трьох днів не зможуть вибрати Папу, то робиться перерва на один день – для молитви і роздумів. Після нього настає чергова серія з семи голосувань.

Якщо ж і ці голосування не принесуть результату, то кардинали повинні вирішити долю подальшого ходу також голосування. Тут є кілька варіантів: або вибір повинен бути здійснений абсолютною біль-

шістю голосів, або голосування відбувається за одного з двох кардиналів, які набрали більшу кількість голосів у попередніх турах.

Після того, як остаточні результати успішного голосування оголошені, молодший кардинал-диякон, дзвонячи в дзвіночок, викликає до приміщення для голосування секретаря Колегії кардиналів і папського обер-церемоніймейстера. Кардинал-декан ставить запитання новообраному Папі: «Чи приймаєш канонічний вибір тебе Верховним Первосвященником?» Після ствердної відповіді новообраний Папа оголошує своє нове ім'я – після того, як кардинал-декан запитує в нього: «Яким ім'ям хочеш, щоб тебе звали?»

Після обрання кардинал, якщо він був висвячений у єпископи, відразу ж стає Римським Папою, отримуючи повноту влади. Конклав закінчується після згоди на обрання новим Папою.

Після цих процедур Папа

прямує до так званої «зали плачу» (camera lacrimatoria) – невеликої кімнати біля Сикстинської капели, де повинен вибрати собі білу сутану з представлених там трьох розмірів. Також він одягає червону розшиту столу і виходить до кардиналів у капелу.

Кардинали підходять до новообраного Папи, висловлюючи йому повагу і послух. А потім дякують Богові гимном «Te Deum».

Після цього кардинал-протодиякон виходить на центральну лоджію базилики св. Петра (так звану «ложу благословення») і оголошує формулу «Habemus Papam» («Маємо Папу»). По цьому з'являється сам новообраний Папа й уділяє всім благословення «Urbi et Orbi».

Через кілька днів після обрання проводиться папська інтронізація.

За матеріалами інтернет-видань

Чергова «сенсаційна» заява турецького терориста Агджі



Мехмет Алі Агджа, який стріляв у Папу Римського Івана Павла II на площі св. Петра у Ватикані і важко поранив його у травні 1981 року, тепер стверджує, що спроба вбивства глави Католицької Церкви була замовлена покійним іранським ісламським лідером – аятолою Рухолою Хомейні. Про це повідомило агентство AP.

Агджа вже не вперше робить «сенсаційні» заяви з приводу того, хто стояв за його спиною і керував замахом на Папу Римського. Суперечливі визнання Агджі, зроблені ним у різний час, не дали й досі можливості однозначно збагнути, хто ж усе-таки організував теракт проти Івана Павла II. Втім, створюється враження, що з якихось незрозумілих причин ніхто особливо й не прагне докопатися до істини в цій вельми каламутній історії замаху на Папу Римського.

Сьогодні ж Агджа стверджує, що його нібито тренували іранські силовики, які й до-ручили йому убити Римського Папу від імені самого аятоли

свого замаху на Папу. Отець Ломбарді з іронією нагадав, що до цього Агджа висунув уже близько сотні версій замаху, а це – «надто багато, аби нинішня здавалася правдоподібною». Глава Ватиканської прес-служби додав, що кожного разу, коли він був у змозі перевірити якість із тверджень Агджі, то приходив до висновку, що терорист бреше.

У 2010 році Агджа спричинив сенсацію своїм виступом на турецькому телебаченні, заявивши з екранів, що вказівку стріляти в Івана Павла II він отримав нібито з... Ватикану. Рішення про замах, за словами Агджі, підготував сам державний секретар Ватикану кардинал Агостіно Казаролі (1914-1998). Метою ж змови було, як стверджував Агджа, кинути тінь на Радянський Союз, аби послабити його позиції у світі і тим самим завадити поширенню комуніс-



тичних ідей.

У той же час о. Ломбарді підтвердив слова Агджі про те, що коли Папа Римський Іван Павло II відвідав терориста, який вчинив замах на його життя, в римській в'язниці, то вони згадували, зокрема, про т.з. «фатімське пророцтво», в якому йшлося про майбутній замах на Папу і причетність Діви Марії до врятування життя понтифіка.

Проте папський представник заперечує, що нібито Папа Іван Павло II та його наступник Венедикт XVI писали Агджі особисті листи, переконуючи його, як про це твердить сам терорист, перейти з ісламу в християнство.

Після того, як італійський суд визнав Агджу винним у замаху на життя Папи Римського, він провів 19 років у в'язниці в Римі, з якої був звільнений в 2000 році. Він вийшов на волю завдяки загальній амністії, оголошеній італійськими властями на

прохання Папи Івана Павла II. Проте коли Агджа повернувся до своєї рідної Туреччини, йому знову довелося потрапити за ґрати – за вчинене ним ще до замаху на понтифіка вбивство. Остаточо Агджа був звільнений турецькими властями лише в січні 2010 року – загалом після 27 років, 8 місяців і 5 днів перебування в місцях позбавлення волі.

Як уже згадувалося, ще у в'язниці Агджа зустрічався з Папою Римським Іваном Павлом II, який пробачив йому його злочин. Він також бачився з його наступником Венедиктом XVI. А 7 січня цього року Агджа зустрівся з Патріархом Константинопольським Варфоломієм I, який вдовольнив його прохання про зустріч. При цьому він неодноразово заявляв, що став християнином, і висловлював намір перебратися до Європи.

За матеріалами інтернет-видань



Канікули здоров'я та віри

МОЛОДЬ У КАРПАТАХ

Приємно визнати, що молодь нашої парохії Вознесіння Господнього, що у Франківському районі Львова, бере активну участь у житті церкви. Юнаки та дівчата працювали на будівництві храму і дзвіниці. Зараз молодіжний хор щонеділі співає на святій Літургії, хлопці прислужують на богослужбах; прибирання і прикрашання храму та навколишньої території перед святами є також справою молодих. В часі великих свят проводимо концерти. Влітку молодь бере участь в організації «веселих канікул» для дітей, проводить табори в горах. Крім того, молодь ходить колядувати «на церкву», допомагає священикам відвідувати зі свяченою водою домівки парафіян. Разом з тим, молоді люди беруть на себе організацію свячення води на Богоявлення, допомагають розносити продукти й медикаменти малозабезпеченим та хворим, відвідують ветеранів, проводять заняття з неповносправними особами.

Протягом 15-ти років молодь із парохії також мандрує мальовничими Карпатами: влітку – походи і життя у наметах, взимку – катання на лижах. Організація таборів потребує багато підготовки та праці, тому плануємо все заздалегідь. Незмінним керівником таких таборів є Віталій. Їжа, медикаменти, одяг, спорядження, розробка маршрутів (основних і резервних) – це лише основні питання, які слід врегулювати. Для цього ми зустрічаємося, проводимо консультації з питань безпеки і медицини, узгоджуємо остаточні списки і видаємо наказ по церкві. Оксана, Оля, п. Оля, Назар керують безпосередньо групами та організують переїзд учасників до місця призначення, а також повернення до Львова. Що стосується фінансування, то тут ми працюємо за перевіреною схемою: третину витрат бере на себе церква, третину – спонсори, третину – самі учасники (їхні батьки).

П'ятий рік поспіль взимку молодь їздить у Карпати в містечко Славське, аби покататися на лижах. Минулого року нас було 35 осіб у двох заїздах: з 18 по 20 і з 25 по 27 лютого. Першого разу мальовничі Карпати здивували нас дощем і снігу у Славському не було зовсім. Тому екстренно було прийнято рішення організувати катання на засніжених схилах Закарпаття. Таким чином, довелося добиратися пішки близько 4 км зі станції Бескид до села Верхнє Студене. Але вдале катання вартувало таких зусиль і ми втомлені та задоволені повернулися до Славська вечірнім потягом.

Цього року в Карпати було також два заїзди: перший – з 8 по 10 лютого (22 особи), другий – з 15 по 17 лютого (28 осіб). Більшість молоді зараз вправно володіє лижами, долаючи схили Політехніки, Захара Беркута, Погара. Все це – незабутні враження, які ще тривалий час продовжують бути темою для спогадів у Львові.

Завершилися цьогорічні табори у Карпатах вечірню, якою керували Віталій і Назар: музика, перегляд знімків, ігри, чай, солодке і, звичайно, море емоцій. Наразі сходять синяки – незмінні супутники процесу лижного вишколу, але ми всі щасливі і радісні, бо маємо нагоду проводити час в колі спільноти.

Варто зазначити, що протягом табору, окрім катання на лижах, сноубордах та санках, ми щодня молимося, маємо розважання, науки тощо. Одразу після повернення додому відбуваємо при свічках вночі в нашій церкві святу Літургію.

Зараз же молитвою, постом і ділами милосердя готуємося до Великого празника Воскресіння Христового. А там – і літо, знову в гори – у наметове містечко в Карпатах. За це ми вимолюємо у Бога в Тройці Святій Єдиній ласк та опіки Матері Божої, ангелів і всіх святих.

о. Володимир ФАРАТ,
парох храму Вознесіння Господнього у Львові

Дещо про сповідь

Гріхи, про які мовчимо

У кожного з нас є гріхи, в яких нам не хочеться зізнаватися на сповіді, і якщо навіть говоримо про них, то якимось обтічно, ніяковіючи, з боязкою надією на те, що «пронесе» і священик не стане допитуватися. Інколи є й такі гріхи, в яких боїмося зізнатися навіть самим собі; ми переконуємо себе, що тут гріха немає взагалі, а якщо і є – то невеликий. Буває, що з таким викривленим переконанням ми ідемо до сповіді, і тут, приклякнвши біля сповідальниці, зі страху чи зі стиду не визнаємо всіх гріхів, про котрі нам 'ятаємо, і котрі б належалося визнати. Стається так званий «затаєний гріх». Гріх, котрий називається «смертним».

ЧОМУ ЦЕЙ ГРІХ Є СМЕРТНИМ?

Посилаючи Своїх апостолів у світ, Господь Ісус Христос пообіцяв: «Я з вами по всі дні аж до кінця віку» (Мт. 28, 20). Навіть воскреснувши, Господь все одно постійно залишається з нами у Святих Таїнствах, котрих є сім. Це означає, що Ісус Христос є невидимо присутнім у кожному Таїнстві. Тому, йдучи до сповіді, маємо пам'ятати, що сповідаємося не перед священиком – Господь Ісус Христос чує слова як каянника, так і священика. Тим більше, що священика зовсім не цікавлять чийсь гріхи, адже ці гріхи є тим негативом, навіть брудом, який священик «пропускає» через себе. Він міг би без них спокійно проживати, однак через своє положення повинен їх вислуховувати. У Діяннях апостолів (Ді. 1, 24) читаємо, що апостоли називають Ісуса Христа «серцезнавцем», тобто Господь знає серце людини; знає її вчинки, її наміри, її думки тощо. Очевидно, Господь найкраще знає і стан душі кожної людини, яка йде до сповіді, а водночас і того, хто відважується у сповіді сказати неправду. Через те той, хто



у сповіді відважується затаїти гріх – свідомо спокушає Святого Духа і тим самим робить себе противником Божим. Адже знаємо, хто є спокусником – це є сатана, або диявол.

ЯК ДІЄ ДИЯВОЛ?

Людина завжди грішить під впливом диявола. В часі спокуси спокусник намагається нас переконати, що у наступному вчинку гріха нема взагалі, а якщо і є – то зовсім незначний. Людина вірить спокусі і легко-важно відважується згрішити. Згрішивши, вона усвідомлює, що вчинила зле і починає шкодувати за вчинене. І отут диявол починає лякати грішника: мовляв, ти ж зробив такий тяжкий гріх! Хіба тобі не соромно про це говорити? Та як ти розкажеш про те священикові? Він же – така сама людина, як і ти! Священик буде тебе сварити, буде з тебе насміхатися або комусь про це розповість. Сумнів і страх роблять свою справу – слабка у вірі людина такий гріх затає.

ЯКА ЗЛОБА ЗАТАЄНОГО ГРІХА?

Людина іде до сповіді з наміром через покаєння отримати відпущення гріхів. Відпущення

гріхів отримуємо на підставі слів Ісуса Христа: «Прийміть Духа Святого! Кому відпустите гріхи – відпустяться їм, кому ж затримаєте – затримаються» (Ів. 20, 22-23). Людина, яка затає гріх, правдиво не кається і намагається ввести в оману Господа-серцезнавця. Така сповідь є недійсною. Навіть більше – така сповідь стає, знову ж таки, смертним гріхом. І всі гріхи, висловлені в такій сповіді, не є відпущеними і залишатимуться такими до тих пір, поки каєник у сповіді не визнає факту затаєного гріха і не висповідается з усіх скоріше сповнених гріхів.

Крім того, затаєний гріх позбавляє людину Божої благодаті, яка, як відомо, є конечною до спасіння. А відсутність благодаті є однією із основних підстав до опанування людини злим духом, тобто до біснуетості. Згідно з повчаннями Святих Отців, на кожен із головних гріхів, котрих нараховуємо сім, є свій рід бісів. Головні ж гріхи такі – гордість, заздрість, захланність, нечистота, неуміреність, гнів, лінивість.

ЩО Ж РОБИТИ?

Для того, щоб почуватися спокійно, потрібно частіше сповідатися. Сповідатися один раз на рік – цього явно замало. Адже ми не можемо пригадати усіх наших гріхів, котрі ми вчинили за цілий рік. Мудрі люди виробляють для себе правило – сповідатися щомісяця.

Що ж доброго дає людині така сповідь? По-перше, сповідь привертає нам втрачену через гріх Божу благодать і підсилює нас на дусі. По-друге, сповідь наближує нас до Бога і збуджує побожність. По-третє, сповідь нас дисциплінує, і ми менше грішимо. І, по-четверте, ми не встигаємо затаїти гріх.

Не вірите? – Попробуйте!

о. Іван ГАЛІМУРКА





Свята Літургія займає особливе місце у житті християнина, бо, по-суті, являється найскравішим виявом любові Бога до людини, і навпаки – людини до Бога. Над розкриттям літургійних питань працюють видатні богослови і науковці, які уклали надзвичайні праці і трактати. Трапляється, що ми, беручи до своїх рук той чи інший трактат, про себе відзначаємо, що нам важко зрозуміти ті чи інші місця даного твору.

Однак, нашій увазі пропонується книжечка «Свята Літургія у житті мирянина», котра написана мирянином п. Богданом Кудеревком, і котра є найпростішим коментарем Божественної Літургії. Це для того, щоб, читаючи цю книжечку, наші читачі, наші парохіяни і вірні могли досягнути думки свого співбрата у Христі, простого мирянина.

Як бачимо, благословення на видрук цієї книжки дали троє Архієреїв: Митрополит Ігор Возняк від УГКЦ, Митрополит Дмитрій Рудюк від УПЦ КП і Митрополит Макарій Малетич від УАПЦ. Це для того, щоб читачі розуміли, що текст Божественної Літургії є однакоим для вірних традиційних українських Церков, через те і коментар до неї не несе в собі жодних конфесійних чи політичних поглядів.

З дозволу п. Б. Кудеревка наша газета розпочинає публікацію цього чудового твору.

БОЖЕСТВЕННА ЛІТУРГІЯ У ЖИТТІ МИРЯНИНА

Книга «Божественна Літургія у житті мирянина» описує Божественну Літургію як найвищу форму спільної молитви до Бога з погляду воцерковленого християнина. Зміст книги не суперечить вченню Церкви та літургійній практиці. Написана вона у доволі популярній формі та публіцистичному стилі і не обтяжена богословською термінологією. Книга рекомендується мирянам для літургійної самоосвіти і покликана допомогти їм краще зрозуміти важливість, зміст і дух Божественної Літургії, однак вона не може використовуватися як академічна богословська праця з літургії.

Матеріалом книги можуть послуговуватися вчителі навчальних закладів середньої освіти та керівники недільних церковних шкіл для проведення занять з питань літургійної освіти дітей.

«Встань, сплячий, і воскресни з мертвих, і освітить тебе Христос»

(Послання св. апостола Павла до ефесян, глава 5, вірш 14)

У книзі «Божественна Літургія у житті мирянина» наведені та роз'яснені основні поняття та зміст спільної молитви до Господа Бога у храмі – Божественної Літургії, як найефективнішої форми молитви, під час якої віряни, через участь у зверхенні таїнства Євхаристії, входять у єднання з Богом і отримують від Нього благодатні сили, щоб жити за Законом Божим.

Книга призначена для широкого кола читачів і, особливо для вірян Українського Православ'я, тобто українців, які сповідують християнство у східному (візантійському) обряді. Історично склалося так, що сьогодні ми, православні християни України, організаційно розділені на вірян Української Православної Церкви Київського Патріархату (УПЦ КП), Української Православної Церкви Московського Патріархату (УПЦ МП), Української Автокефальної Православної Церкви (УАПЦ) та



Української Греко-Католицької Церкви (УГКЦ). Однак обряд найважливішої та найціннішої для нас молитви до Бога – Божественної Літургії – у храмах цих Церков практично однаковий, що свідчить про спільний та єдиний «корінь» їх походження. Це дало можливість викласти матеріал таким чином, щоб він допоміг православному християнину України пізнати зміст і значення Божественної Літургії за східним (візантійським) обрядом, в незалежності від того, до храму Православної чи Греко-Католицької Церкви ходить людина на Богослужіння. Віряни кожної церковної конфесії Українського Православ'я повинні знати та усвідомлювати, що однаковість літургійного обряду наших Церков є могутнім чинником поступового діалогу для їх зближення та подальшого об'єднання у єдину Помісну Церкву України. Так і буде, адже ми вже мали таку єдину Православну Церкву України і сьогодні віримо, що будемо мати її знову. І цю віру ми підтверджуємо під час кожної Божественної Літургії, спільно промовляючи в храмі «Символ Віри».

Матеріал, викладений у книзі, допоможе віруючій людині набути відповідних знань про Божественну Літургію, щоб відчувати її благодатну дію та потребу регулярної участі в ній.

ВСТУП

Молитва – це спілкування (розмова) з Богом у будь-який час і в будь-якому місці, на самоті чи у спільноті вірян. Під час молитви ми прославляємо Бога, дякуємо Йому за отримані милості та підносимо свою душу до Нього, щоб Він очистив її від скверни та зміцнив.

Чому потрібно так ретельно дбати про свою душу? Річ у тому, що «Бог створив людину з пороку земного, і вдихнув у її обличчя дихання життя, і стала людина душею живою» (Бут. 2.7). Тут, у Святому Письмі, вся людина названа живою душею, тому що після з'єднання тіла з душею, вона стала людиною з душею і тілом, при цьому душа керує духовним і тілесним життям людини. Доцільно знати та пам'ятати, що поведінка і вчинки людини, а часто і стан її здоров'я, віддзеркалюють те, що міститься в душі людини.

Душа – від Бога і в ній Богом закладено такі духовні цінності, як любов, мир, радість, довготерпіння, доброта, милосердя, вірність, смирення, стриманість тощо, щоб людина керувалась ними у своєму житті. Однак без спілкування з Богом (тобто без молитви) душа людини втрачає свої духовні сили і нею заволодіває диявол (сатана, лукавий), замінюючи отримані від Бога духовні цінності на свої антицинністі – гордіня (самозакоханість, неповага до батьків і старших), жадібність (корисливість, захланність, злодійство), заздрість (недоброзичливість), гнів (лютість, ненависть, жорстокість, злість), похоть (пристрасть, блуд), ненажерливість (непоміркованість, ненаситність), лінощі тощо. Протистояти такому процесу падіння душі без Бога ніхто не спроможний, тому що цей процес невідвладний ні бажанню, ні волі людини – там, де немає Бога, обов'язково буде диявол.

Далі – у наступних числах газети «Мета».

Богдан КУДЕРЕВКО

Крок до святості

Святий Престіл отримав документи про друге чудо через заступництво блаженного Івана Павла II

Із 263 римських пап святими є лише 81 і 9 – блаженними. Передостаннім папою, якого було зараховано до лику блаженних, був папа Іван XXIII. Останнім же став Іван Павло II, якого проголосили блаженным 1 травня 2011 року. Та все йде до того, що найближчим часом цей папа стане «рангом вище» – передбачається проголошення його святым. Але для цього має бути доведено нове чудо після беатифікації.

Так, нещодавно координатор процесу канонізації Івана Павла II монсьєнор Славомір Одер представив на розгляд Конгрегації з канонізації святих, яку очолює кардинал Анджело Амато, незбагнений випадок зцілення, котрий приписується заступництву блаженного Івана Павла II. Зараз документи перебувають на розгляді медичної комісії.

Першим кроком до святості є визнання блаженным. Як відомо, Іван Павло II був зарахований до лику блаженних за те, що через його заступництво зцілилася від хвороби Паркінсона французька черниця – сестра Сімон-П'єр, яка працювала в пологовому відділенні лікарні. У неї було таке ж захворювання, що й у нього. Сестри молилися за Папу, коли він помер, і в цей же час сестра Марі Сімон-П'єр раптом одужала. Не всі лікарі, з якими проводилися консультації, визнали нез'ясовність зцілення, хоча остаточно оцінка Конгрегації була позитивною.

Та й сам процес беатифікації проходив доволі непросто: особам, відповідальним за дослідження «життя і чудес», довелося ретельно документувати факти, які засвідчували, що життя Папи було святым. Процес включав у себе опитування 114 осіб – як тих, що були «за» беатифікацію, так і тих, що були «проти». Кожен відповів на 129 запитань. Група складалася з 35 кардиналів, 20 єпископів, 11 священників, 5 релігійних діячів, 3 монахинь і 36 мирян-католиків, 3 некатоліків і одного єврея. Серед них були кілька глав держав і політиків, два православних патріархи, англіканський примас і представник єврейської спільноти. Також була команда з шести істориків, які провели в праці 16 місяців, ретельно відтворюючи життя Кароля Войтили як священника і Папи Римського.

Як відомо, щоб перейти від беатифікації до завершального етапу процесу канонізації, повинен бути підтверджений факт другого чуда через заступництво кандидата на зарахування до лику святих. При цьому чудо повинно статися після смерті людини, яка претендує на беатифікацію.

Цей процес відбувається так само, як і підготовка до беатифікації: на зборах експертів або лікарів (якщо мова йде про зцілення) розглядаються науково незрозумілі факти зцілення, які сталися за заступництвом блаженного. Після ретельних досліджень роблять відповідні висновки, проводять голосування і представляють результати проведених досліджень.

Далі справа розглядається на спеціальному засіданні богословів, і, нарешті, на зборах кардиналів та єпископів Конгрегації з канонізації святих. На завершення процесу Святіший Отець на зустрічі з префектом Конгрегації з канонізації святих приймає рішення про визнання або невизнання автентичності чудес, які сталися через заступництво блаженного. Як правило, такі рішення приймаються Папою тричі на рік: напередодні Страсного тижня (у 2013 році цей період припадає на 18-23 березня), незадовго до початку літніх канікул (у червні-липні) і напередодні Різдва.

За невідтвердженими даними, процес канонізації Івана Павла II повинен підійти до завершального етапу вже в жовтні 2013 року. Тоді ж може відбутися і церемонія канонізації блаженного Папи. Але... Папа Венедикт XVI залишив свій престіл. Чи може раптове зречення Венедикта XVI уповільнити процес канонізації Івана Павла II? Теоретично ні, Однак перші кроки нового Папи можуть внести свої корективи. Що ж, поживемо – побачимо...

Іван ПЕТРУСЬКО



Знати правду...

1025-ліття Хрищення України та річниця псевдособору 1946 року

Відаючи людям притаманно відзначати різні ювілеї, тобто «круглі» дати певних подій. Це – спонукання щось згадати, щось відзначити розумом і серцем. Разом з тим, це змушує глибше задуматися над тим явищем чи подією, ювілей яких відзначають. І чим важливіша подія, тим глибше варто застановитися над її суттю.

У 2013 році відзначимо 1025-літній ювілей Хрищення України. Це – найзначиміша подія української історії. Вона заклала основу формування української нації, вивела наш народ на єдино правильний шлях розвитку, засвітила світло вчення Ісуса Христа, який прийшов у світ, щоб пояснити, роз'яснити людству, як слід жити у цьому світі згідно з велінням Творця Всесвіту.

Понад тисячолітній період існування Христової Церкви в Україні позначений різними прикрощами і стражданнями, що, взагалі, нагадує історію життя самого Ісуса Христа, повного жертвовної праці, посвяти, переслідувань, страждань... Розвиток Української Церкви окроплений кров'ю її святих мучеників.

У ювілейний рік нашого християнства маємо згадати, задуматися над основними віхами життя Церкви в Україні. При цьому особливу увагу слід приділити не надто віддаленим, але вельми значимим подіям з історії Української Церкви – подіям, очевидці яких ще живуть, численні свідчення про які дали... Адже ці події істотно вплинули на долю нашого народу – як у минулому, так і в сьогоденні житті, і, мабуть, в майбутті...

Апогеєм трагічних подій для Української Церкви у ХХ столітті став Львівський псевдособор, який відбувся 8-10 березня 1946 року і яким було проголошено ліквідацію Української Греко-Католицької Церкви – Церкви, яка століттями була оберегом українського народу в Західній Україні та в численних поселеннях по всьому світі. Це була

насилницька ліквідація УГКЦ, ліквідація засобами репресивного державного апарату.

Згадаймо весняні дні 1945 року... Тоді завершувалася Друга світова війна, і людство спрагло чекало миру. Натомість у Західній Україні почалася війна так званих «визволителів» проти Української Греко-Католицької Церкви. Ця війна не визначалася широкими фронтовими діями, але була не менш жорстокою і призвела до величезної кількості безневинних жертв. Кульмінацією цієї війни і став псевдособор 1946 року, який проголосив з'єднання УГКЦ з Російською Православною Церквою, яка на той час уже була цілком слухняною советській владі. Не варто



забувати цього парадоксу: Церква підпорядковувалася, підчинилася атеїстичній советській владі, котра сповідувала принципи «войовничого атеїзму»!..

Загалом наступ червоної Москви на Українську Церкву в Галичині розпочався ще 1939 року, коли з початком Другої світової війни «победоносна Красная Армия» вперше зайняла територію Західної України. Звикла душпастирська праця українських священників була порушена. В короткому часі були закриті всі єпархіяльні духовні семінарії, Богословська Академія у Львові, українські католицькі школи, друкарні, заборонено монашій чини та інші релігійні установи, припинено видавництво релігійної літератури. Багато готової друкованої продукції релігійного змісту було знищено. Священникам заборони-

ли відвідувати хворих у лікарнях...

З приводу цієї ситуації митрополит Андрей Шептицький 26.12.1939 р. писав: «Всі розпорядження, які приходять від советської влади, є спрямовані на те, щоби нас знищити. Всі монастирі розпущено. Показано всі церковні школи і сиротинці. Число арештів з дня на день зростає. Ось так вони грають комедію «визволителів і спасителів».

Основний план ліквідації УГКЦ був задуманий у Москві Сталінінцем ще 1943 року і розроблений полковником держ-

безпеки Г.Карповим (про що тепер свідчать відкриті архівні документи). Ще тривала війна з Німеччиною, а советські державні зверхники міркували над знищенням в Україні УГКЦ!..

Чому Церква, яка століттями була традиційною для всієї Галичини і становила оберег ідентичності українців, викликала ненависть советського уряду? Очевидно, саме та визначальна, провідна роль Української Греко-Католицької Церкви, яку вона століттями відіграла в житті народу Галичини, і стала причиною ненависті до неї советської, влади. Очевидно, советські ідеологи знали, як УГКЦ протистояла ополяченню українців у межах польської держави, як сприяла формуванню національної свідомості українців, як впливала на моральний розвиток української нації, яким

авторитетом користувалася. А цього владі, яка величала себе визволителями, а насправді прагнула знищити український дух, замінити його бездуховністю «гомо-советікусу», така інституція була непо-трібна.

Явним оголошенням давно запланованої війни проти Церкви можна вважати появу 8 квітня 1945 р. у газеті «Вільна Україна» статті Володимира Росовича (псевдонім Ярослава Галана) «З хрестом чи з ножем?». Це – величезний, зловбий п'ясківіль, спрямований проти Української Греко-Католицької Церкви та її діячів. І зразу ж за тією обурливо-брехливою статтею посипалися важкі удари по Церкві та її вірних.

Першим ударом по Українській Церкві став наліт 11 квітня 1945 року на Святоюрську гору у Львові й арешт владик на чолі з митрополитом Йосифом Сліпим та інших осіб з церковної верхівки. Про це виконавці з НКГБ зараз же повідомили в ЦК ВКП(б) У Зленкові: «По Львову і області було заарештовано 33 чоловіки – з них 1 митрополит, 2 єпископи (це Никита Будка і Микола Чарнецький – авт.), 20 священників; оунівців, які мали тісний зв'язок з духовенством – 4 особи» (з документів Державного архіву Львівської області, ф.3, оп.1, спр.212). Це називалось «операція по вилученню антирадянського духовенства та церковного активу Греко-Католицької Церкви по м. Львову та області». Одночасно були «вилучені» єпископи Григорій Хомишин та Іван Лятишевський у Станіславові.

(Далі у наступному числі «Мети».)

Лідія КУПЧИК,
голова
Львівської міської
«Ліги українських жінок»

Чим відрізняється Зарваниця від Почаєва



Як відомо, Зарваниця входить до двадцяти найвідоміших Марійських духовних центрів Європи. Щороку святиню на Тернопільщині відвідують сотні тисяч прочан. Сюди приїжджають люди не тільки з України, а й зі всього світу. Хто хоч раз побував у Зарваниці, прагне повернутися сюди знову. Насамперед – за тією благодаттю, яка справді відчувається у цьому чудотворному місці. Свідченнями про це діляться самі прочани.

– От коли відбувалися прощі військових, до мене підійшла жінка-майор із Херсона і каже: «Владико, я була в різних місцях, в різних монастирях, але те, що я відчула у Зарваниці, я ніде такого не відчула». Інші говорять: «Ми були в Почаєві. Там нас заставляли спідниці і хустки одягати. Ви ж тут нічого не заставляєте. Ви не робите різниці і не питаєтесь, чи то католик, чи то греко-католик, чи то православний, чи то римо-католик. Ви приймаєте всіх». Я кажу: «Так, ми всіх приймаємо. Бо ми є діти одного Бога». Ми повинні шукати ту дорогу, що нас об'єднує, а не ту, що нас роз'єднує, – вважає архієпископ і митрополит Тернопільсько-Зборівський Василій Семенюк.

Кир Василій наголошує, що Зарваниця є якимось екуменічним місцем, яке об'єднує всіх.

– Наприклад, приїжджають до нас на велику прощу. Є отець такий православний, який з Верховини іде два тижні з дитьми пішки. Ми даємо йому монастир і він служить тут Службу Божу. Інші священники у підземній церкві служать Службу Божу. Нехай служать. Що – забере хтось Зарваницю? Ні. Нехай всі служать. Зарваниця є для всіх. Це одне таке чудотворне місце в Україні, де всі можуть служити, всі можуть молитися за ту єдність. Бо ми є діти однієї Церкви, ми є діти одного Бога, ми є діти України. Єдність буде, а роз'єднання – руйнує. Ми повинні в єдності жити і в любові. В єдності – сила нашого народу, – впевнений архієпископ Василій.

zz.te.ua





Цікавий світ

Дивна Гора Хрестів у Литві

так. Сюди здійснюють паломництво зі всієї Литви, та й із інших країн. Паломники везуть до цієї місцини хрести різних форм та з різного матеріалу, на яких зазначені їхні імена. Існує повір'я, що хто залишить тут «свій хрест», то буде успішним у своїх починаннях або вилікується від невиліковної хвороби.

До сих пір історики не можуть дійти єдиної думки, коли ж насправді з'явилася ця Гора Хрестів. Деякі з них вважають, що це – ще сакральна місцевість давніх язичників, які проводили тут колись свої ритуали, приносили жертви своїм богам. За іншою версією, цей об'єкт з'явився після Польського

повстання 1830-1831 рр., а саме – в пам'ять полеглих борців за незалежність Польщі.

Самосвідомість литовців дуже залежить від їхньої культури і збереження її цінностей в первісному стані. Радянська влада це добре знала і неодноразово намагалася знищити цю Гору Хрестів. Але зруйнованою Гора довго не перебувала – при першій же нагоді литовці її відновлювали.

Нині Гора Хрестів стала пристановищем для майже 50 тисяч хрестів. На згадку про себе в 1993 році тут залишив хрест і Папа Римський Іван Павло II – саме його візит зробив відомою цю Гору на увесь світ.



У декількох кілометрах від міста Шауляй знаходиться одна з найдивніших і незвичайних туристичних пам'яток Литви (та й, мабуть, усього світу). Йдеться про Гору Хрестів – об'єкт, де на невеличкій ділянці зібрано декілька десятків тисяч цих християнських символів.

Хтось може подумати, що це – кладовище, але це не

Медальйон святого Бенедикта

Св. Бенедикт із Нурсії (480-547), пам'ять якого Католицька Церква відзначає 11 липня, особливо шанував Святий Хрест і страждання розп'ятого Спасителя. Знаком хреста він здійснив багато чудес і перемагав злих духів, як писав про це папа Григорій Великий.

В XVII ст. у Німеччині було викарбувано й поширено медальйон із зображенням св. Бенедикта, який тримає у руках хрест і «Правило» заснованого ним монашого чину, а на обличчя вміщено напис латиною «EIONPM» – «Eius in obitu nostro praesentia muniamur», який можна перекласти як «Нехай його присутність боронить нас у часі смерті». Святий Бенедикт завжди був покровителем умираючих, бо він сам помер славно, молячися перед Найсвятішими Тайнами.

Інші надписи та їхнє значення на чудотворному медальйоні:

при образі святого: «Cruх sancti Patris Benedicti» – «Хрест святого отця Бенедикта»;

букви на хресті: «CSSML» (себто «Cruх sancta sit mihi lux» – «Хрест святий нехай мені буде світлом») та «NDSMD» («Non draco sit mihi dux» – «Нехай сатана не буде мені провідником»);

на обручу медальйона: «VRSNSMV» («Vade retro satana non suade mihi vana» – «Іди геть, сатано, не спокушай мене до злого») та «SMQLIVB» («Sunt mala quae libas, ipse venena bibas» – «Злі діла робиш, сам пий свою отруту»).

До вшанування медальйона дуже спричинився у XI столітті папа Лев IX, який у юності був оздоровлений від смертельної



недуги через надприродне посередництво саме св. Бенедикта. У видінні він бачив, як праведний Бенедикт у чернечій одежі сходить з небес по світляній драбині, несучи в руці сяючий хрест. Він торкнувся хрестом до спухлого обличчя майбутнього папи й одразу його оздоровив.

У 1742 році урочисто вшанував і дорадив вірним носити цей медальйон Папа Бенедикт XIV. При цьому медальйон св. Бенедикта мусить бути благословлений отцем-бенедиктинцем або спеціально уповноваженим священиком. Для благословлення медальйону Церква встановила три урочисті молитви.

Цей медальйон – знак діяльної Божої допомоги особі, відкритої до співпраці з благодаттю. Вже те, що людина вдягає його, вважається мовчазною молитвою до Бога, щоб дарував нам задля заслуг св. Бенедикта ті дари, про які ми просимо, та звільнив від впливу всілякого зла. Дуже важливо пам'ятати, що молитва через заступництво св. Бенедикта не має нічого спільного з уявленням про «магічний медальйон» (амулет чи оберіг) – це не просто помилкове уявлення, а й порушення першої Божої заповіді.

Вітаємо ювілярів!

У березні святкують ювілеї:

30-річчя священства – о. Микола Балух (12.03)
15-річчя священства – о. Андрій Дикий (15.03)
15-річчя священства – о. Андрій Кендзьор (15.03)
15-річчя священства – о. Юрій Лісньовський (29.03)

50-річчя уродин – о. Любомир Ортинський (13.03)
50-річчя уродин – о. Роман Луковський (29.03)
45-річчя уродин – о. Володимир Війтович (08.03)
40-річчя уродин – о. Руслан Грех (03.03)
35-річчя уродин – о. Олег Кіндій (26.03)

Не говоріть мені про ченців, які ніколи не сміються.
Це смішно...

ОТЦІ-ПУСТЕЛЬНИКИ СМІЮТЬСЯ

Один з отців-пустельників прославився своїми порадами, які він давав мирянам. Одного разу прийшов до нього за порадою якийсь чоловік і розповів, що в нього є буйний син, якого він хотів би позбавити спадку, але не знає, як це зробити, не збудивши його гніву.

– Чи є у твого сина пес? – запитав його старець.

– Так.

– То скажи своєму синові, що позбавиш його спадку, якщо він не зуміє за один рік навчити свого пса читати.

Відвідувач визнав пораду слушною, подякував старцеві і відійшов. Але вранці знову повернувся з сумним виглядом.

– Що сказав твій син? – запитав старик.

– Він сказав: «Добре, тату. Але за рік багато чого може статися. Можливо, помру я, можливо, ти, але швидше за все – пес...»

Отець Іларіон розповідав таку історію про недовір'я. Двом братам з різних монастирів належало провести ніч в одному готельному номері. Один із них, подивившись на свого співбрата, відніс господареві свій невеликий багаж зі словами:

– Захочай це у себе, бо мій співбрат не вселяє мені довір'я.

– Я покладу це разом з його речами, – відповідає господар. – Він тільки що був тут і сказав мені те саме.

Отець Даниїл славився своєю м'якістю і милосердям до грішників. Одного дня, прийшовши до хворого вислухати сповідь, він побачив, що той вагається.

– Я не наполягаю, аби ти сповідався, – каже старець. – Я не хочу, щоби під впливом страху ти прийняв поспішне рішення. Засинай спокійно, і якщо завтра вранці прокинешся, поклич мене.

Декілька братів, що жили на краю Скитської пустелі, одного дня виявили біля входу до своєї обителі кошик. У кошику плакало чорношкіре немовля, яке, поза сумнівом, підкинули з ефіопського каравану, який проходить тут напередодні. Зворушені таким несподіваним дарунком небес, брати почали старанно годувати і піклуватися про немовля.

Йшов час. І ось якось один із братів з вельми заклопотаним виглядом промовив:

– Треба, аби хтось із нас вивчив ефіопську мову.

– Але чому? – вигукнули здивовані брати.

– Тому що скоро немовляті виповниться рік і воно почне говорити, а ніхто з нас не знає його мови.

Один зі старців Скитської пустелі страшенно косив очима. Одного дня на вузькій доріжці він зіштовхнувся з братом, що йшов йому назустріч, і зауважив йому:

– Тобі слід було би краще дивитися, куди ти йдеш, брате.

– А тобі, отче, слід було би краще йти туди, куди ти дивишся.



Свідоцтво про реєстрацію
КВ 4266

При передруку матеріалів посилання на газету «МЕТА» обов'язкове!

Над випуском працювали:

головний редактор:

о. Іван ГАЛІМУРКА,

літературний редактор Святослав СМУК,

більдредатор і технічний редактор:

Вячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилати на адресу:

площа св. Юра, 5, м. Львів,

Україна, 79000,

тел. (0322) 79-86-93;

тел. (032) 233-40-73;

e-mail: meta.ugcc@gmail.com

meta_ugcc@ukr.net

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. За достовірність фактів відповідає автор.

Рекламні оголошення приймаються вчитаними і відредагованими рекламодавцем.

Матеріали не рецензуються і не повертаються.

Редакція може не поділяти думку автора.

Друк: ПрАТ «Видавничий Дім «Високий Замок»

Тираж: 6500 примірників, Замовл. № _____